

รายงานการสัมมนา

เรื่อง

เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา

จัดโดย

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ณ ห้องประชุมกำแหง พลางกูร

วันศุกร์ที่ 26 สิงหาคม 2548 เวลา 13.30 - 17.00 น.

371.3

ส 691 ร

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

รายงานการสัมมนา เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา/สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา. กรุงเทพฯ : 2549

61 หน้า

ISBN : 974-559-830-5

1. การปฏิรูปการศึกษา, เด็กและเยาวชน
2. ชื่อเรื่อง

รายงานการสัมมนา เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา

สิ่งพิมพ์ สกศ.

อันดับที่ 12/2549

พิมพ์ครั้งที่ 1

มกราคม 2549

จำนวน

1,000 เล่ม

ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่

สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ถนนสุขโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร. 0 2668 7123

โทรสาร 0 2243 7914

Web Site : <http://www.onec.go.th>

สำนักพิมพ์

บริษัท วินเนอร์ เอเซีย เทรต จำกัด

41 สามพระยา ถนนลำพูน เขตพระนคร

กรุงเทพฯ 10200

โทร. 0 2281 1095, 0 1899 3499

โทรสาร 0 2281 1095

e-mail : pholkrit_k@yahoo.com

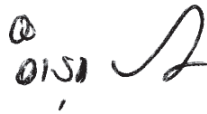
คำนำ

การปฏิรูปการศึกษาของประเทศตามเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีเป้าหมายหลักคือการพัฒนาคนไทยทั้งมวล ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ให้ทุกส่วนของสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยมีการดำเนินงานด้านกฎหมาย การกำหนดนโยบายและแผนรวมทั้งการนำแผนไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

ในปี 2548 ซึ่งเป็นวาระครบรอบ 6 ปี ที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีผลบังคับใช้ นายจาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นควรให้จัดการสัมมนาระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในฐานะ “ผู้เรียน” เพื่อสะท้อนให้ทราบผลการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษารวมทั้งปัญหาอุปสรรคที่สำคัญเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการกำหนดยุทธศาสตร์ และมาตรการในการผลักดันการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายต่อไป

จากการสัมมนาระดมความคิดเห็นในครั้งนี้ มีตัวแทนเด็กและเยาวชน ประมาณ 65 คน 39 สถาบัน การศึกษา ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา มาสะท้อนมุมมองความคิดเห็นให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปการศึกษาได้รับฟัง

โดยแบ่งเป็นหัวข้อหลัก 4 เรื่อง ได้แก่ 1) กิจกรรมการเรียนการสอน
2) กิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน 3) สื่อการเรียนการสอน และ 4) ครู
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ขอขอบคุณเด็กและ
เยาวชนทุกคน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่ให้ความร่วมมือในการ
จัดสัมมนาจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และหวังว่ารายงานการสัมมนา เรื่อง
“เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา” นี้จะเป็นประโยชน์สำหรับ
ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน

(นายอึ้ง จันทวานิช)

เลขาธิการสภาการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	3
คำกล่าวรายงานของเลขาธิการสภาการศึกษา	7
คำกล่าวเปิดการสัมมนาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ	8
สรุปสาระสำคัญจากการสัมมนา	10
ข้อคิดเห็นของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษา	16
- หลักสูตร/กิจกรรมการเรียนการสอน	16
- กิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน	26
- ครู อาจารย์	30
- สื่อการเรียนการสอน	36
คำกล่าวปิดการสัมมนาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ	46
ภาคผนวก	51

คำกล่าวรายงานการสัมมนาระดมความคิด เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา โดย เลขาธิการสภาการศึกษา ดร.อำรุจ จันทวานิช

กราบเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาขอกราบขอบพระคุณ และขอต้อนรับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และผู้เข้าร่วมสัมมนาทุกท่านการสัมมนาวันนี้เป็นการระดมความคิด เรื่อง “เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา” เพื่อรับฟังข้อมูลไปใช้ประกอบในการกำหนดยุทธศาสตร์ มาตรการในการผลักดันการปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายซึ่งผู้เข้าร่วมสัมมนาวันนี้เป็นเด็กและเยาวชนประมาณ 70 คน จากกรุงเทพฯ ปริมณฑลจังหวัดใกล้เคียง ทั้งที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา สังกัดภาครัฐ และภาคเอกชน ครอบคลุมโรงเรียนสายสามัญ โรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนสอนภาษาจีน โรงเรียนที่มีนักเรียนหนึ่งทุนหนึ่งอำเภอ และสายอาชีพ รวมทั้งระดับอุดมศึกษา

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว กระผมขอกราบเรียนเชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กรุณาเปิดสัมมนา และเป็นประธานการประชุมสัมมนาต่อไปขอกราบขอบพระคุณครับ

**คำกล่าวเปิดการสัมมนาระดมความคิด
เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา
โดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
(นายจาตุรนต์ ฉายแสง)**

ท่านผู้ช่วยรัฐมนตรี ท่านเลขาธิการสภาการศึกษา

ท่านผู้เข้าร่วมการสัมมนา เด็กนักเรียนนักศึกษาทุกคน

ผมขอขอบคุณทางสภาการศึกษาที่ได้จัดให้มีการรับฟังแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อเรื่อง “เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา” ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจต้องให้ความสำคัญ

เป้าหมายสำคัญของการดำเนินการปฏิรูปการศึกษา คือ การเปลี่ยนแปลง การจัดการศึกษา เปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนให้ เราสามารถสร้างเด็กและเยาวชน พัฒนาเด็กและเยาวชนให้ดีขึ้น คือ ให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม มีความรู้ในเรื่องที่ควรจะมี วิชาสำคัญๆ ที่ควรจะมี และเนื้อหาที่เหมาะสมให้มีทักษะ คือ มีความชำนาญมีความสามารถ และที่สำคัญ คือ ให้คิดอะไรได้รู้ว่าจะเรียนหนังสือต่อไปอย่างไร ออกไปนอกห้องเรียนก็ต้องรู้ว่าเรียนหรือจะใช้ชีวิตอย่างไร โดยเฉพาะความรู้มีมากมาย แต่ว่าจะเรียนอย่างไร เรียนอะไรก่อน เรียนแล้วอะไรดีไม่ดี จะได้คิดได้ว่าข้อมูลมีมากแต่อ่านหนังสือพิมพ์ก็เห็นมีเขียนแตกต่างกันไปในเรื่องเดียวกันเราคิดอย่างไร

เรื่องที่เราจะปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้เด็กเรามีคุณสมบัติอย่าง ที่ว่านี้ มีความรู้ความสามารถ คิดได้ รู้ว่าจะเรียนอย่างไร รู้ว่าจะใช้ชีวิตอย่างไร ปฏิบัติตัวอย่างไร เราก็คงจะถามและกระทำกันมา

บ้างแล้ว และยังจะต้องทำต่อไปอีกในเรื่องปฏิรูปการศึกษา ควรจะถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งก็จะต้องมีการถามครู ถามผู้บริหารโรงเรียน ถามผู้ปกครอง และในวันนี้เราจะถามเด็กและเยาวชน

ในฐานะที่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือเราจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กเพื่อสร้างเด็กเยาวชน เราก็อยากจะถามเด็กและเยาวชนว่าคิดอย่างไรมีประสบการณ์อย่างไรอะไรดีไม่ดี จะต้องขยายความกัน แต่ในช่วงนี้ท่านเลขาธิการฯ บอกว่าขอให้เปิดการสัมมนา

ผมก็คิดว่าที่จัดสัมมนาแล้วให้เด็กและเยาวชนมาช่วยแสดงความคิดเห็นให้ผู้รับผิดชอบงานฟัง เป็นเรื่องที่ดีและจะเป็นประโยชน์ เราจะได้เข้าใจมากขึ้นเกิดอะไรขึ้นกับเด็ก เด็กกำลังคิดอะไรอยู่ เพราะฉะนั้นนอกจากขอบคุณที่จัดขึ้น ขอขอบคุณเด็กเยาวชนที่สละเวลามาร่วม จึงอยากให้ช่วยกันแสดงความคิดเห็นที่ คิดอย่างไรก็กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ต้องกลัวว่าจะเซยหรือไม่ตรงกับที่รัฐมนตรีฯ อยากจะฟัง ไม่เป็นไรถ้าอยากจะทำและคิดว่าน่าจะได้รับฟังอะไร ก็พูด พูดได้เต็มที่ พูดแล้วถูกบ้างผิดบ้าง พูดแล้วไม่ตรงเรื่องก็แสดงว่าเราสื่อสารไม่ดี ก็จะได้ปรับปรุงใหม่

ขอให้ช่วยกันแสดงความคิดเห็นให้เต็มที่โดยที่ไม่ต้องมีความเกรงใจอะไรไม่ต้องกลัวผิด ไม่ต้องรู้สึกกังวลว่าเดี๋ยวถูกมองว่าไม่รู้เรื่องรีเปลา ไม่ต้องกลัวเลย หวังว่าการเสวนาจะได้ประโยชน์เต็มที่ ผมก็จะอยู่ร่วมฟังไปให้ตลอด ขอเปิดการเสวนาที่มีความหมายและมีประโยชน์นี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

**สรุปสาระสำคัญจากการสัมมนาระดมความคิด
เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา
วันศุกร์ที่ 26 สิงหาคม 2548 เวลา 14.00 - 17.00 น.
ณ ห้องประชุมกำแหง พลางกูร
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา**

ในวาระครบรอบ 6 ปี ที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีผลบังคับใช้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายจาตุรนต์ ฉายแสง) ได้เปิดให้เด็กและเยาวชนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพของการจัดการศึกษา โดยเฉพาะในส่วนของหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลสื่อการสอนและครู เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งผลดี ผลเสีย ปัญหาและข้อจำกัดที่ทำให้การปฏิรูปการศึกษาในช่วง 6 ปีที่ผ่านมายังไม่บรรลุผลตามเป้าหมายได้เท่าที่ควร

การสัมมนาในครั้งนี้ มีเด็กและเยาวชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น จำนวน 62 คน จากสถาบันการศึกษา 40 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค คือ จังหวัดนครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร สมุทรปราการ ชลบุรี อ่างทอง และสงขลา โดยมีนักเรียนนักศึกษาส่วนหนึ่งที่ผ่านการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากต่างประเทศ รวมถึงนักศึกษาที่ได้รับทุน 1 อำเภอ 1 ทุน และการเสวนาในครั้งนี้ดำเนินรายการโดย นายกนกศักดิ์ เชาว์นัสสุขุม และนางสาวณัฐกานต์ บุตรมั่น จากจังหวัดนครปฐม หลังจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการกล่าวเปิดการสัมมนา

ผู้แทนเด็กและเยาวชนได้ดำเนินรายการโดยเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนทั้งหมดได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวาง สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. หลักสูตรและการเรียนการสอน

1) เนื้อหาสาระที่ต้องเรียนมีมากรวมถึงครูให้การบ้านเป็นรายวิชาทั้งการบ้านประจำวัน โครงการระยะยาว ทำให้เด็กที่ขยันพยายามทำตามครูสั่ง มีสุขภาพทรุดโทรมเพราะนอนดึก เวลาพักผ่อนไม่เพียงพอทำให้เกิดการลอกการบ้านส่งครูด้วยรูปแบบวิธีการต่างๆ (ลอกเป็นคู่ ลอกเป็นทีม ลอกแบบยกกระต๊อบลอกโดยที่ครูสับสนุ่นโดยไม่รู้ตัว) ขณะเดียวกันทำให้เด็กจำนวนไม่น้อยเกิดความเบื่อหน่ายการเรียน บางคนหนีเรียนกลายเป็นเด็กเกเร มีปัญหา ทั้งนี้มีผู้แทนบางโรงเรียนเสนอประสบการณ์ว่า (1) ครูต้องบูรณาการวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน และให้การบ้านแบบบูรณาการด้วย จะช่วยแก้ไขปัญหการเรียนเยอะการบ้านมากได้ (2) ควรให้นักเรียนเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร และการเรียนการสอนด้วย นักเรียนจะได้เรียนในสิ่งที่อยากเรียน

2) แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิธีการเรียนการสอนตามแนวทางปฏิรูปในระดับชั้นต่างๆ แต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียน การสอนนอกจากจะเต็มตาม 8 กลุ่มสาระแล้ว เป็นไปตามแนวทางการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเน้นเรียนตามสาระที่เป็นข้อสอบตาม O-Net, A-Net ทำให้นักเรียนต้องเรียนมากกว่าเดิม

3) การจัดสาระการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้รวมถึงคาบเวลาเรียน ทั้งวิชาหลักและวิชาเลือกของแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันไข่นี้เกิดปัญหา คือ นักเรียนย้ายโรงเรียนระหว่างชั้นไม่ได้ ต้องรอให้จบช่วงชั้น แม้จะเป็นโรงเรียนภายในจังหวัดเดียวกัน บางครั้งย้ายแล้วต้องเรียนซ้ำชั้น

4) การจัดสาระการเรียนรู้ที่ควรเรียนในแต่ละชั้น ในแต่ละปี แตกต่างกันไปแม้ภายในโรงเรียนเดียวกันทำให้เด็กไม่แน่ใจว่าเนื้อหาใด ควรเรียนในชั้นใด เช่น ในวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ บางปีเรียนเรื่อง อะตอมในชั้น ม.4 บางปีเรียนชั้น ม.5 หรือนั่นการเรียนเคมี ชีววิทยา ฟิสิกส์แตกต่างกันไปในแต่ละชั้นปี และเนื้อหาวิชาของมัธยมศึกษา ตอนปลายบางส่วนซ้ำซ้อนกับ มัธยมศึกษาตอนต้น

5) วิชาเรียนไม่หลากหลาย เด็กไม่มีโอกาสได้เลือกเรียน ต้อง เรียนตามที่โรงเรียนกำหนดมาให้ แม้ไม่ชอบไม่ถนัดก็ต้องเรียน

6) บางโรงเรียนเมื่อเด็กเรียนไม่สนุก เบื่อเรียน จะหันไปเล่น กีฬา แต่ถูกผู้ปกครองห้ามไม่ให้เล่น ให้ขยันเรียน เด็กหาทางออก ไม่ได้

2. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

1) โรงเรียนสนับสนุนให้มีการตั้งชมรมทำกิจกรรมตามความ สนใจของผู้เรียน แต่ส่วนใหญ่ปล่อยให้เด็กดำเนินการกันเอง ขาดการ ชี้แนะเอาใจใส่ดูแลจากครู อาจารย์ บางครั้งครูใช้ให้ทำงาน เช่น จัด หนังสือ ทำความสะอาด

2) การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนจากประสบการณ์ต่างประเทศ ของเด็กและเยาวชนที่เป็นตัวอย่างที่ดีคือ

(1) ในการทำชมรมต่างๆ ครูอาจารย์จะเอาใจใส่ดูแลคอยสนับสนุนให้มีกิจกรรมในระดับที่ได้ปฏิบัติจริงทำให้เด็กได้มีโอกาสเลือกที่จะเรียนรู้อะไรที่รักและสนใจ และมีอิสระในการเรียนอย่างแท้จริง

(2) โรงเรียนจะรับฟังความเห็นของนักเรียนในเรื่องต่างๆ และนำไปใช้ในการปรับปรุงโดยใช้ช่องทางของชมรมนักเรียนสภานักเรียนส่งความคิดเห็นไปถึงผู้บริหารโรงเรียน และผู้บริหารโรงเรียนจะนำเข้าเสนอต่อกรรมการโรงเรียน

(3) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการเรียน ร.ด. แล้วไม่ควรต้องเรียนลูกเสืออีก

3. ครู อาจารย์

1) ครูบางคนเอาใจใส่ดูแลนักเรียนดี แต่ครูบางคนยังมีพฤติกรรมที่นักเรียนอยากให้ปรับแก้ไข เช่น ครูไม่เอาใจใส่การสอนในโรงเรียนตามเวลาปกติ แต่จะสนใจทุ่มเทช่วงที่เป็นการเรียนพิเศษ และครูบางคนจะแสดงความใกล้ชิดรักใคร่เด็กที่เรียนพิเศษชัดเจน อยากให้ครูสนใจเด็กที่ไม่ได้เรียนพิเศษด้วย

2) ครูต้องสอนนักเรียนจำนวนมาก ทำให้ไม่สามารถสนใจดูแลเด็กในรายละเอียดได้

3) ครูบางคนสอนวิชาที่ตนเองไม่ถนัด ทำให้เด็กได้ความรู้ไม่เต็มที่

4) ครูบางคนสอนผิมนักเรียนไม่กล้าทักท้วง เพราะบางคนเคยทำแล้วถูกลงโทษ บางคนมีความรู้สึกเกรงใจครูและได้รับการสั่งสอนจากครอบครัวว่าให้เคารพเชื่อฟังครู

5) ครูบางคนมีอาชีพเสริมอื่นๆ ไม่มีเวลาให้นักเรียนนอกเหนือเวลาเรียน

6) นักเรียนอยากเรียนกับครูที่มีความเป็นกันเองใกล้ชิดนักเรียน สอนสนุก มีความรู้ในเรื่องที่สอน

7) ในเรื่องนี้ เด็กและเยาวชนได้กล่าวถึงประสบการณ์จากต่างประเทศว่า

(1) ครูจะให้ความสนใจใส่ดูแลนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อดูว่านักเรียนแต่ละคนมีจุดอ่อนจุดใดบ้าง และดำเนินการแก้ไขด้วยวิธีการต่างๆ เช่น สอนเสริมตอนเย็นหรือเวลาอื่นๆ สำหรับเด็กที่ครูพบว่ามีความสามารถสูงเกินกว่าปกติทั่วไป โรงเรียนจะให้เรียนในหลักสูตรโปรแกรมพิเศษที่จัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ เช่น Gifted Program

(2) ในชั้นเรียนหนึ่ง จะมีนักเรียนประมาณ 15-20 คน ทำให้ครูดูแลนักเรียนได้ใกล้ชิด และครูจะทำการทดสอบ (Quiz) บ่อยเกือบทุกสัปดาห์เพื่อปรับปรุงแก้ไขได้ทัน

4. สื่อการเรียนการสอน

1) การให้โรงเรียนทำหลักสูตรสถานศึกษา ส่งผลให้เด็กต้องใช้สื่อที่เป็นสำเนาที่ครูจัดทำเองเป็นส่วนใหญ่

2) สื่อหนังสือเรียนที่ส่วนกลางกำหนดให้ใช้โดยเฉพาะ วิทยาศาสตร์ส่งถึงผู้เรียนล่าช้า และบางโรงเรียนให้เด็กสั่งซื้อหนังสือเรียนตามที่กำหนดไว้แต่ได้หนังสือเล่มอื่นเรียนแทน

3) สื่อหนังสือที่ใช้เรียน โดยทั่วไปมีรูปแบบสาระวิธีการนำเสนอไม่ดึงดูดใจเด็กให้อยากเรียนรู้หนังสือ ในแต่ละปีใช้แล้วต้องทิ้ง

ไปให้รุ่นน้องใช้ต่อไม่ได้ เพราะเป็นแบบฝึกหัดให้ทำอยู่ในหนังสือด้วย ในต่างประเทศสื่อตำราเรียนมีมากมายให้เด็กเลือกอ่านเลือกใช้ โรงเรียนจะมีตำราตีๆ ราคาสูงให้เด็กได้ยืมไปใช้ด้วย

4) สื่อคอมพิวเตอร์มีน้อยไม่พอใช้ โดยเฉพาะโรงเรียนในชนบท ทำให้เด็กทะเลาะกันเพื่อแย่งใช้ Internet

5) ปัจจุบันการเรียนการสอนให้เด็กต้องค้นคว้ามากขึ้น เด็กที่บ้านไม่มีคอมพิวเตอร์ ต้องอาศัยห้องสมุดโรงเรียนเป็นหลัก โดยสะดวกจะค้นคว้าในตอนเย็นหลังเลิกเรียน แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะห้องสมุดปิดตามเวลาเรียน

6) บางโรงเรียน ครูใช้สื่อไม่เหมาะสม เช่น ชี้จากแผนที่ที่แขวนไว้หน้าชั้นเด็กมองไม่เห็น ขณะที่บางโรงเรียนมีแผนที่แจกให้เด็กดูเป็นกลุ่มๆ

7) การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนต่างจังหวัด ไม่มีการใช้สื่อ หรือการทดลองในห้องปฏิบัติการ การสอบจะใช้วิธีท่องจำตามหนังสือ

.....

ข้อคิดเห็นจากเด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา

ในการสัมมนาเรื่องเด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2548 โดยมี นายกนกศักดิ์ เขาวนส์สุขุม จากโรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย และนางสาวณัฐกานต์ บุตรม้น

จากโรงเรียนราชินีบูรณะ เป็นผู้ดำเนินรายการ ซึ่งได้ชี้แจงจุดประสงค์ของการจัดสัมมนาในครั้งนี้มี 2 ประการ ประการแรก คือ เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยเฉพาะเรื่องหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดผลการเรียน รวมทั้งปัญหาและอุปสรรค ประการที่สอง คือ ให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานการปฏิรูปการเรียนรู้ให้บรรลุผลสำเร็จในขั้นตอนต่อไป ซึ่งมุ่งมองความคิดเห็นที่แตกต่าง และหลากหลายจากถ้อยคำของเด็กและเยาวชนในเวทีการสัมมนามีดังต่อไปนี้คือ

1) หลักสูตรและการเรียนการสอน

นางสาวปรีชญา สินประเสริฐ จากที่ให้ทางโรงเรียนจัดทำหลักสูตรที่โรงเรียนต้องทำหนังสือเองอาจารย์จะประชุมกันว่าโรงเรียนจะสอนอะไรสอนแบบไหน และให้อาจารย์เป็นผู้จัดทำหลักสูตรการศึกษาเอง ทำให้แต่ละโรงเรียนมีหลักสูตรที่แตกต่างกัน เช่น โรงเรียนในชนบทที่อยู่นอกเมือง และโรงเรียนในเมืองจะมีหลักการสอนไม่

เหมือนกัน อาจารย์ที่สอนแต่ละวิชามีความเชี่ยวชาญไม่เหมือนกัน การถ่ายทอดให้เด็กก็กำหนดขึ้นเอง เมื่อมีการสอบของ O-NET A-NET ซึ่งมีผลต่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะเป็นข้อสอบเดียวกันทั่วประเทศ แต่ละโรงเรียนมีหลักสูตรไม่เหมือนกัน ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ได้รับมาของแต่ละโรงเรียนมาตรฐานไม่ได้จากที่เคยไปทูน AFS โรงเรียนมัธยมปลายที่ญี่ปุ่น จะเรียน 50 นาที พัก 10 นาที เป็นเวลาให้เด็กไปเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัว หรือเดินไปเรียนวิชาอื่นที่ตึกอื่น ทำให้เด็กตรงเวลามาก เรียนได้เต็มคาบ 50 นาที สำหรับที่ประเทศไทยไม่มีเวลาพัก หหมดชั่วโมงก็วิ่งเลย บางทีก็เข้าสาย บางทีไปไม่ถึงห้องนั่งกันตามทาง

นางสาวเยาวลักษณ์ แสนภักดี ข้อดีของการจัดหลักสูตรใหม่ คือ โรงเรียนจัดหลักสูตรเอง อาจารย์ท่านใดถนัดเรื่องไหนก็จะหยิบเรื่องนั้นมาสอนก่อน ทำให้อาจารย์สามารถถ่ายทอดให้นักเรียนได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น พอจบช่วงชั้น 3 ปีแล้ว นักเรียนในโรงเรียนนั้นก็มีความรู้ ความสามารถมากพอที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่ข้อเสียของการจัดหลักสูตรแบบนี้ คือ ต้องรอให้จบช่วงชั้น 3 ปีก่อนถึงจะย้ายโรงเรียนได้ แต่ถ้าบางคนมีความจำเป็นที่จะต้องย้ายจริงๆ จะต้องไปเรียนซ้ำ

เด็กหญิงศิรดาพิสุทธิพัฒนา เรื่องหลักสูตรที่บอกว่าไม่เหมือนกัน ดิฉันคิดว่าเป็นเพราะแต่ละโรงเรียนจะมีครูที่เป็นผู้กำหนดหลักสูตรแตกต่างกันซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่ครูทุกคนจะมีแผนการสอนเหมือนกัน สมมติว่าครูคนนี้คิดว่าหลักสูตรนี้สำคัญ แต่ครูอีกคนหนึ่งคิดว่าหลักสูตรนี้ไม่สำคัญ ทำให้เกิดความแตกต่างและทำให้นักเรียนที่เรียนไม่มีความ

มั่นใจในเนื้อหาหลักสูตรของตัวเอง ซึ่งในสนามสอบแข่งขันเห็นได้ชัดเลยอย่างเช่น โรงเรียนนี้สอนแบบหนึ่งอีกโรงเรียนความลึกของเนื้อหาอีกแบบหนึ่งทำให้เด็กไม่มั่นใจเวลาสอบยิ่งเจอโรงเรียนชื่อดังๆ ก็จะตื่นตระหนกว่าตัวเองจะสอบสู้เขาได้หรือไม่ทางด้านเนื้อหาวิชาการ ดิฉันคิดว่าวิธีการแก้ปัญหาก็คือ ให้รัฐบาลกำหนดกรอบพื้นฐานที่นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องรู้ จำเป็นต้องมีกำหนดมาเลย แล้วก็ค่อยมาเพิ่มเติมเนื้อหาอื่นๆ ที่สอดคล้องกับท้องถิ่นของตนเอง และสามารถใช้ในการดำรงชีวิตได้ เช่น ดิฉันเรียนอยู่ราชินีซึ่งใกล้กับแม่น้ำเจ้าพระยาก็จะเรียนเกี่ยวกับเรื่องของน้ำเสียว่าเพราะเหตุใดถึงทำให้แม่น้ำเจ้าพระยามีน้ำเสีย รู้วิธีการแก้ไขปัญหา การป้องกัน ปัญหาเกิดจากอะไร แล้วก็มาคิดป้องกัน ซึ่งดิฉันคิดว่ามันจะสอดคล้องกับที่เราสามารถ นำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ด้วยแล้วหลักสูตร ก็ทำให้มีพื้นฐานเหมือนกัน เด็กจะมีความมั่นใจมากขึ้น

นางสาวสุศตารรณ พลอยงาม หลักสูตรใหม่หลังการปฏิรูปการศึกษา มีเนื้อหาสาระของการเรียนรู้มาก จนบางที่อาจารย์ยังบอกว่าเนื้อหาหนักจึงต้องรวบรัด แล้วก็พยายามจัดการเรียนการสอนให้ทันกับเนื้อหานั้นให้ทันกับชั่วโมงที่เรียน บางครั้งอาจารย์ ก็จะสอนเร็ว

จนเกินไปทำให้ไม่เข้าใจพอ เนื้อหามากในแต่ละวิชา ซึ่งเราเรียน 8 กลุ่มสาระจะมีหลายวิชา อาจารย์แต่ละวิชาก็สั่งงาน เช่น ถ้าอาจารย์คนหนึ่งสั่งงาน 1 ชิ้นต่อวัน หนึ่งวันเรียน 6 คาบ ก็จะ

มีงาน 6 ชิ้น และถ้าการบ้านมากจนเกินไป ทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ เกิดปัญหาการลอกการบ้านกันแน่นอน

ถ้าการบ้านน้อยลงทำให้มีเวลาทำงานของแต่ละวิชาอย่างเต็มที่ ก็จะไม่ลอกการบ้านกัน จะทำให้เกิดงานที่มีคุณภาพมากขึ้น ขอ ยกตัวอย่างวิชาฟิสิกส์ เช่น อาจารย์สั่งการบ้าน 10 ข้อ ส่งฟรุ้งนี้ วิชา ลังคม อาจารย์สั่งให้ทำรายงานเรื่องภูมิประเทศ หรือภูมิศาสตร์ 1 ชิ้น ส่งฟรุ้งนี้ วิชาอังกฤษให้ทำโครงงานเรียนวิทยาศาสตร์ก็ให้ ทำโครงงาน ทุกวิชาต้องเสร็จฟรุ้งนี้หรือมะรินี้

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีแบบที่ส่งสัปดาห์หน้า หรือไม่ แล้วงานนั้นยากแค่ไหนใช้เวลาค้นคว้าตอนกลางคืนใช่หรือไม่ ซึ่งก็หมายความว่าต้องมีคอมพิวเตอร์ หรือค้นจากหนังสือ

นางสาวสุดาวรรณ พลอยงาม มีค่ะแต่ส่วนใหญ่จะให้เวลา 2 วัน งานที่ต้องค้นคว้านั้นเป็นเรื่องที่เราต้องไปค้นเพิ่มเติมจากเนื้อหา ที่ได้เรียนในชั่วโมง ซึ่งใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปเข้าห้องสมุด แต่เข้าไป ได้ไม่นานก็ต้องกลับ เพราะอาจารย์จะปิดห้องสมุดแล้ว บางทีก็ต้องใช้ คอมพิวเตอร์ ซึ่งคนที่มีเครื่องคอมฯ ที่บ้านก็สะดวก แต่คนที่ไม่ม่ก็มี ลำบาก

ปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ เรื่องความไม่เข้าใจในเรื่องที่เรียน ควรจะแก้ไขอย่างไร ไม่ใช่ว่าดิฉันไม่ เข้าใจเพียงคนเดียว แต่ส่วนใหญ่แล้ว ไม่เข้าใจเพราะมีความรู้สึกว่าในห้องเรียนไม่มีความสุข ทำให้ไม่สนใจ เบื่อหน่ายเหมือนถูกกักขังอยู่ในกรง

นายพงศ์ศักดิ์ ประเสริฐสังข์ อยากให้จัดระเบียบบทหลักสูตรของโรงเรียนต่างๆ ด้วย เนื่องจากอาจารย์บางท่านเขียนหลักสูตรไว้อย่างดีเยี่ยมแต่ เวลาสอน เหมือนในหนังสือทุกประการ บางชั่วโมงอาจารย์เข้าห้องช้าหมดเวลาสอนก็มี บางครั้งสอนผิดบ้างถูกบ้างแต่ก็ไม่มีนักเรียนคนไหนกล้าท้วงติง

นางสาวนาดยา บุญถนอม การปฏิรูปการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child Centered) ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความสามารถ แสดงความคิดเห็น ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีความสำคัญ สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากยิ่งขึ้น แต่เรื่องความไม่แน่นอนของหลักสูตรทำให้ไม่มั่นใจ บางครั้งต้องไปซื้อหนังสือมาอ่านเพิ่มเติมเอง เพราะเนื้อหาที่อาจารย์สอนไม่ตรงกับหนังสือเรียนที่มีอยู่

นางสาวสุรฉิณี ชัยศรี ในแต่ละรายวิชาคุณครูทุกท่านจะต้องจัดทำจุดประสงค์เสนอต่อผู้บริหารว่าจะสอนอะไรแก่นักเรียนบ้าง และในแต่ละเทอม นักเรียนจะต้องรู้อะไรบ้าง ที่โรงเรียนของดิฉันจะมีสมุดสีเขียวเล่มเล็กๆ แจกให้นักเรียนทุกคนเมื่อคุณครูเข้ามาสอนในชั่วโมงแรก คุณครูจะชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียนของแต่ละวิชาการกับคะแนน นักเรียนทุกคนต้องจดลงสมุด ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่อยากให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดประสงค์บ้าง เมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในการทำจุดประสงค์ สิ่งดีๆ ก็จะเกิดขึ้นมากมาย คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนจะดีขึ้นมาก เช่น ถ้าครูเข้ามาสอน

อย่างเดียวนิพจน์ไม่พุดไม่จากับนักเรียนไม่ทักทายอะไรกันเลย จะทำให้นักเรียนรู้สึกไม่ดีกับครู จะคิดว่าครูสอนไม่รู้เรื่อง น่าเบื่อจ้งเลย เวลาครูสั่งการบ้านก็ไม่อยากทำไม่อยากคิดลอกเพื่อนดีกว่า ทำอย่างไรให้มีเด็กมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง

โรงเรียนของดิฉันจะมีสภานักเรียนซึ่งมีการโต้วาทีเหมือนในสภาของรัฐบาลจริงๆ มีผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์แนะแนวเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง อาจารย์แนะแนวจะเป็นผู้ที่บันทึกว่าโรงเรียนต้องมีการปรับตรงไหนบ้าง มีการปฏิสัมพันธ์กันตลอดระหว่างสภานักเรียนกับทางโรงเรียนคือเรื่องใดเข้าสภานักเรียนแล้ว ก็จะมีการนำเสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียน แล้วผู้อำนวยการโรงเรียนก็จะนำเสนอต่อบอร์ดของโรงเรียนอีกทีหนึ่ง เป็นระบบที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการช่วยกันแก้ไขปัญหาในโรงเรียนได้

นายพรศักดิ์ ทรัพย์สมบัติ ทำไมเวลาเรียนของแต่ละโรงเรียนไม่เท่ากัน บางโรงเรียน 50 นาที บางโรงเรียน 1 ชั่วโมง และในเรื่องหลักสูตรก็เช่นเดียวกัน อยู่จังหวัดเดียวกันยังเรียนไม่เหมือนกัน โรงเรียนของผมกับโรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์ก็หลักสูตรไม่เหมือนกัน แต่ไม่ทุกวิชา วิชาพื้นฐานจะเหมือนกัน เพื่อนที่โรงเรียนสายปัญญาบอกว่าเอาความถนัดของครูเป็นหลักในการจัดทำหลักสูตร ซึ่งแม้แต่โรงเรียนในจังหวัดเดียวกันเรียนไม่เหมือนกัน เวลาย้ายโรงเรียนทำให้มีปัญหา

นายทีฆะ เสาวฤทธิ์ โรงเรียนผมเรียน 8 วิชา ซึ่งค่อนข้างยาก อาจารย์ทุกท่านพยายามสอนเหมือนที่ต่างประเทศ ใน 1 วันจะเรียน 4 คาบๆ ละชั่วโมงครึ่ง พัก 10 นาทีระหว่างวิชา จะทำให้การบ้าน

ไม่มาก ถ้ามากก็มีเวลา อย่างน้อย 2 วันในการทำงาน ที่บอกว่าส่งวันรุ่งขึ้นอย่างน้อยมี 2 คิน ที่จะทำให้แล้วงานที่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นงานที่เป็นระยะยาว มีเวลาทำค่อนข้างมาก ผมว่าใน 1 วันควรจะมีความรู้ 4 วิชา แต่ละวิชาหมุนเปลี่ยนเวลาเรียนไปเรื่อยๆ เช่น บางวันเรียนภาษาฝรั่งเศสตอนเช้า คือจะไม่เรียนภาษาฝรั่งเศสตอนเช้าตลอด คือมันจะหมุนเวียนไปเรื่อยๆ

เด็กหญิงบงกช นาล้ำเลิศ เรื่องเวลาเรียนคือเวลา 50 นาที หนูคิดว่าเหมาะสม แต่ว่าทำไมบางโรงเรียนถึงเรียนแค่ 40 นาที หรือ 45 นาทีทำให้เวลา เลิกเรียนไม่ตรงกัน สมมติว่าเรามีเพื่อน อยู่โรงเรียนนี้แต่ที่เราเลิกกัน คนละเวลาทำให้มีการโดดเรียน เกิดขึ้น เพื่อที่จะไปหาเพื่อนคนนี้ เลยอยากจะทำให้เวลาเลิกเรียน ตรงกัน เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการ โดดเรียนเกิดขึ้น

นางสาวสุภาพร แก้วทินกร การบ้านมีอยู่ 2 แบบ คือ ระยะสั้นกับระยะยาว ระยะยาวอาจจะเป็นสัปดาห์ หรือเป็นเดือน เช่น วิชาเคมี ให้เวลาทำโครงการ 1 เดือน แต่เราไม่ได้หยุดเพื่อที่จะทำโครงการทั้งเดือนต้องมาเรียนทุกวัน ก็จะมีงานระยะสั้นเข้ามา ทุกวันต้องทำก่อน ทำให้ไม่มีเวลาที่จะไปทำโครงการระยะยาว บางทีต้องทำโครงการหลายๆ วิชา เช่น วิชาเคมี ฟิสิกส์ และชีววิทยา ส่วนใหญ่จะเป็นวิทยาศาสตร์ ดิฉันขอเสนอแนะว่าควรปรับทั้ง 3 วิชา มาบูรณาการเข้าด้วยกันโดยคิดเรื่องที่จะโยงไปได้ทั้ง 3 วิชาเพื่อที่

จะได้นำเสนอทั้งวิชาเคมี ฟิสิกส์ และชีววิทยา หนูคิดว่าถ้าทำได้จะดีมาก ซึ่งจะทำให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีกระบวนการคิดที่หลากหลายมากขึ้น

ในเรื่องเวลาเรียน 50 นาที หนูก็คิดว่าพอใช้ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้ว ถ้าทางโรงเรียนมีหลักสูตรที่เนื้อหามากเกินไปบางทีเขาจะรีบๆ สอน บางทีนักเรียนจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ อาจารย์บางคนก็ไม่สนใจ อาจารย์บางคนก็สนใจ ถ้าสอนให้นักเรียนมีความเข้าใจจะดีมาก แต่ตอนปลายเทอมจะเกิดปัญหาการสอนไม่ทัน และจากการที่ได้สอบถามเพื่อนนักเรียนในโรงเรียนเดียวกันเขาบอกว่าทำไมเราจะต้องรีบเรียนให้หมดไปภายในเทอมนั้นด้วยในแต่ละเทอมมีระยะเวลาที่กำหนด ทำให้ได้ความรู้แค่ผิวเผินลวกๆ หรือลนๆ ซึ่งถ้าเกิดว่า เราเรียนไปเรื่อยๆ ทำความเข้าใจแล้วอาจารย์หาเนื้อหาทำให้เกิดความสนใจมากขึ้น ทุกอย่างรู้เรื่องหมดลุล่วงไปด้วยดี แต่ว่าเวลาตรงนั้นมันจะเกินเทอม แต่นักเรียนเข้าใจจะดีกว่า

นางสาวสุธฉิณี ชัยศรี ถ้าพูดถึงการลอกการบ้านแล้ว ขอแบ่งออกเป็น 4 วิธี คือ 1) ลอกตัวต่อตัวเพื่อจับคู่กันมาลอก 2) ลอกเป็นทีม คือ ลอกต่อกันไปเรื่อยๆ อย่างนี้คุณครูจับได้ แล้วตอนตรวจการบ้านคนที่ลอกถูกหมดแต่คนที่เป็นตัวต้นฉบับผิด 3) ลอกแบบยกกระต๊อบอย่างที่คุณครูไม่รู้ เช่น ในแต่ละห้องเรียนจะมีเด็กเรียนหลายคน ก็จะยืมสมุดจดจากเด็กเรียนมาดูเป็นตัวอย่างแล้วก็ผสมกับสมุดจดของตัวเอง แล้วทำเป็นคำพูดของตัวเองส่งคุณครู และ 4) ลอกโดยที่คุณครูเป็นผู้สนับสนุนอย่างไม่รู้ตัว เช่น คุณครูสอนห้องเราก่อนแล้วไปสอนอีกห้องหนึ่ง แล้วก็บอกว่าให้ไปตามงานกับอีกห้อง การทำแบบนี้นักเรียนก็สบาย เตรียมไปขออีกห้องเลยไม่ต้องตั้งใจเรียนก็ได้เดี๋ยวค่อยไปลอกห้องไหนห้องนี้ได้

นางสาวปัทมาภรณ์ รัชวัฒน์

ถ้าจำนวนนักเรียนน้อยลง เป็นนักเรียน 20 คน ต่ออาจารย์ 1 คนที่มีความถนัดในวิชาอื่นๆ และสอนอย่างมีคุณภาพนักเรียน ก็จะมีวามกระตือรือร้นมากขึ้น ควรส่งเสริมกิจกรรมในห้องเรียนให้มีความหลากหลาย สร้างปฏิสัมพันธ์

ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนให้มากขึ้น เช่น มีการถามตอบ บ่อยๆ ไม่ใช่เทอมละ 4 ครั้ง หรือว่าแค่ 2 ครั้ง อยากให้มีทุกสัปดาห์ แต่ไม่ใช่ถามจับฉ่าย ซึ่งความรู้สึกของดิฉันตอนเรียนมัธยมต้นนั้น รู้สึกว่าเหมือนอาจารย์แกล้ง เพราะว่าไม่เคยเรียนเนื้อหาได้เลย แล้วทำไมต้องเอาอันนี้มาสอบ มันยากกว่าที่ได้เรียน แต่ที่ต่างประเทศจะสอบตรงที่เป็นประเด็นเลย ทำให้เราเข้าใจว่าเราเรียนอะไร เมื่อตรวจสอบเสร็จแล้วก็คืนข้อสอบให้ดูข้อผิดพลาดจึงทำให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้นซึ่งถ้ามีการวัดผลและประเมินผล ตลอดจะทำให้อาจารย์ทราบ เด็กคนไหนอ่อนตรงไหนบ้างจะได้สอนเสริมได้ถูกจุด

นางสาวสุดาวรรณ พลอยงาม การลอกการบ้านเกิดจากการที่มีการบ้านมากและเด็กไม่เข้าใจในบทเรียน จึงไม่สามารถทำการบ้านหรืองานที่อาจารย์สั่งได้ ทางโรงเรียนของดิฉันจึงบูรณาการ 8 กลุ่มสาระเข้าด้วยกัน เช่น อาจารย์ที่สอนนักเรียนในระดับชั้น ม.5 ทั้ง 8 กลุ่มจะประชุมร่วมกันแล้ว มอบหมายงานให้นักเรียน สร้างงาน 1 ชิ้น โดยสามารถเก็บคะแนนได้ทุกกลุ่มสาระทำให้ลดภาระงาน และสามารถแก้ไขปัญหาการลอกงานได้

นายวรินทร์ นัทติกุล ผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์ วิชาวิทยาศาสตร์ที่ต้องเรียน คือ วิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ซึ่งตอนที่ผมอยู่ ม.4 เรียนชีววิทยา ม.5 เรียนเคมีกับฟิสิกส์ ถึงจะได้เรียนเรื่องอะตอม พอขึ้น ม.6 เรียนฟิสิกส์กับดาราศาสตร์ แต่รุ่นน้องเรียนไม่เหมือนกับผม คือ จะเรียนทุกวิชาตั้งแต่ ม.4 เลย ทำให้ผมรู้สึกว่ตอนที่ผมเรียนทำไมเรียนทีละอย่างมันขาดตอน เวลาไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่รู้จะทบทวนอย่างไรดี

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีนักเรียนโรงเรียนอื่นอีกหรือไม่ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชีววิทยา เคมี ฟิสิกส์ เมื่อสักครู่นี้ที่ใช้คำว่ากายภาพ ชีวภาพ ซึ่งเรียนตอนชั้น ม.4 ม.5 พอขึ้น ม.6 เรียนฟิสิกส์ แล้วที่เรียนจากง่ายไปหายาก เรียงลำดับขั้นไปทั้ง 3 วิชา มีหรือไม่ เช่น บางวิชาเรียนเร็วหรือเรียนช้า ที่มาถามว่าอะตอมคืออะไรเรียนชั้นม.4 ไข่หรือไม่ แล้วคำว่าฟิสิกส์ หรือกายภาพ เริ่มเรียนชั้นไหน เรื่องแสง สี เสียง พลังงาน อะไอย่างนี้ เรื่องอะตอม ชั้นต่ำสุดที่จะต้องเริ่มเรียนคือชั้นใด ม.4 ไข่หรือไม่ แล้วสาระการเรียนรู่วิทยาศาสตร์เป็นอย่างไร ให้เรียนอะตอมเมื่อไหร่ ควรจะรู้อะตอมเมื่อไหร่ ควรจะรู้ว่าอะตอมคืออะไร

นายอษณัย ปัญญามัง นักเรียนทุกคนที่ขึ้นมาชั้น ม.4 ซึ่งมีทั้งหมด 7 ห้อง เรียนวิทยาศาสตร์เหมือนกันหมด เทอม 1 ห้อง 1-4 ให้เรียนฟิสิกส์กับเคมี ส่วนเทอม 2 จะเป็นชีววิทยาและวิทยาศาสตร์กายภาพ คือ รู้พื้นฐานเหมือนกันทุกห้อง พอขึ้น ม.5 จะลดเหลือ 4 ห้อง ที่เป็นห้องสายวิทย์โดยเฉพาะ คือ ต้องเรียนเน้น ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ทำให้เรียนไม่ทัน เนื้อหาบางเรื่องก็ไม่แน่น

นายปรัชญ์ บุญพรประเสริฐ

การศึกษาในปัจจุบันนี้จะทำให้ผู้เรียนเอาตัวรอดในการใช้ชีวิตได้หรือไม่ ขอยกตัวอย่างง่ายๆ คือ เมื่อเรียนจบมัธยมปลายแล้วเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย รูปแบบมันจะเปลี่ยนแปลงไป ตรงที่ว่าวิชาที่จะเรียนต้องเลือกเอง

ต้องบริหารจัดการตัวเองจากที่มีโอกาสได้สัมผัสชีวิตในมหาวิทยาลัย 2 ปี พบว่าบางคนไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยได้ ต้องโดนรีไทร์ หรือจำเป็นจะต้องย้ายที่เรียนไป เพราะไม่สามารถดูแลตัวเองได้ ถูกชักจูงเข้าไปสู่อบายมุขทั้งหลายได้ง่ายมาก ถ้าเราไม่สามารถบริหารตนเองหรือมีวินัยที่เข้มแข็งจึงอยากให้การจัดการศึกษาในระดับมัธยมน่าจะจัดให้มีการพึ่งพาตัวเอง มีวินัยในตัวเอง

2) กิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน

นางสาวสุภาพร แก้วทินกร โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนอยู่ 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นกิจกรรมที่ถูกกำหนดขึ้นมา มีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ควบคุมดูแล ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เราก็เลือกได้ตามความถนัดและสิ่งที่เราชอบแบบที่ 2 คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาตัวเอง คือ ตั้งชุมนุมที่อยากจะทำ ไม่ว่าจะป็นทางด้านกีฬา การเรียนรู้ ในเรื่องสาขาวิชาต่างๆ โดยให้นักเรียนเป็นผู้ดำเนินการจัดทำชุมนุมขึ้น และหาอาจารย์ที่ปรึกษามาร่วมกับเด็กเพื่อที่จะทำกิจกรรมเป็นการรับรองความรู้โดยมีอาจารย์คอยให้คำปรึกษา และ

แนะนำด้วย ซึ่งในการทำสิ่งเหล่านี้ทำให้เด็กมีกระบวนการคิดออกมาจัดวางแผนการทำงานในชุมชนได้ดีขึ้น

นายปรัชญ์ บุญพรประเสริฐ ตั้งแต่มีการปฏิรูปการศึกษา กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ กิจกรรมด้านการพัฒนาด้าน IQ กับ EQ กิจกรรมส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นกันในด้าน EQ มากกว่า เพื่อให้เด็กมีความสนุกสนานกับการเรียนเด็กมีความบันเทิงใจในการที่จะมาศึกษาเล่าเรียน

กิจกรรมแรก คือ การจัด ตั้งชุมชนขึ้นเองคือ ให้นักเรียนตั้งชุมชนของตัวเองโดยรวมกลุ่มนักเรียน ใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 คาบ เพื่อทำกิจกรรมชุมชนนั้นๆ เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากมีการปฏิรูปการศึกษาซึ่งใครที่ได้ทำก็จะได้มีการฝึกฝนตนเองในหลายๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการทำกิจกรรม การวางแผนงานต่างๆ การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

กิจกรรมที่สอง เป็นกิจกรรมที่ทางรัฐบาลจัดขึ้น คือ ค่ายโอลิมปิกวิชาการโดยมูลนิธิส่งเสริมโอลิมปิกวิชาการ และพัฒนามาตรฐานวิทยาศาสตร์ศึกษาในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ (สอวน.) ซึ่งในอดีตการคัดเลือกเด็กเข้าโอลิมปิกวิชาการ จะคัดเลือกโดยการสอบตรงเท่านั้น คือ คัดเลือกผ่านทางสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) แต่หลังจากมีโครงการ สอวน. ขึ้น จะมี

การนำเด็กแต่ละภูมิภาคมารวมตัวกันที่มหาวิทยาลัยของแต่ละภูมิภาคนั้น เข้าค่ายร่วมกันเรียนวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และ คอมพิวเตอร์ร่วมกัน แบ่งเป็นค่ายๆ ไป ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ เด็กส่วนใหญ่ ได้มีโอกาสที่จะเรียนในวิชาที่ตัวเองชื่นชอบมากขึ้น ผลก็คือเด็กมีโอกาสที่จะได้เรียนอย่างเข้มข้น อย่างเช่นอยู่ที่โรงเรียน อาจจะเรียนวิชาฟิสิกส์ ลับดาห์ละ 4 คาบ ถ้าเข้าค่ายโอลิมปิกนี้ 2 ลับดาห์เรียนฟิสิกส์ทั้งวัน จึงมีส่วนที่จะทำให้เด็กมีการพัฒนามากขึ้น ก็เป็นเรื่องที่ดี

นางสาววิสา เดชจิรัฐกาล ที่ญี่ปุ่นการจัดชมรมทำโดยให้ รุ่นพี่เป็นผู้จัดกิจกรรมให้รุ่นน้อง ตัวอย่างเช่น ชมรมดนตรี ก็จะมีการเล่นดนตรีร่วมกันฝึกหัดซ้อมเพลง ถ้าชอบกีฬา ก็มีการซ้อมวิ่ง วิดพื้น ฯลฯ ซึ่งให้ทดลองก่อนว่าชอบกิจกรรมแบบใด แต่ที่เมืองไทย ไม่ใช่ คือจะให้ให้นักเรียนเลือกตั้งแต่ต้นเทอมเลยว่าจะเข้าชมรมอะไร ตอนที่ดิฉันเรียนอยู่จะมีการจัดชมรมทุกวันศุกร์ แต่ไม่ได้ทำกิจกรรม ใดๆ ร่วมกันเลย เพียงแต่นักเรียนมารวมตัวกัน มีอาจารย์ที่ปรึกษามา คอยคุมเท่านั้น ซึ่งปัจจุบันนี้ยังเป็นแบบนี้อยู่หรือเปล่า โดยส่วนตัว อยากจะให้ชมรมออกมาเป็นชมรมจริงๆ เพื่อที่จะให้นักเรียนสนุก กับการมาโรงเรียน ซึ่งนักเรียน ญี่ปุ่นค่อนข้างที่จะสนุกกับการ ไปเรียนหนังสือพอสมควร เพราะว่าเขาได้ทำในสิ่งที่เขารักจริงๆ เขารู้แล้วว่าเขารักที่จะไป เล่นดนตรีหรือหมัดคาบเรียนก็

จะไปซ่อมดนตรีกัน แต่ของเราไม่ใช่แบบนั้น เรามีชมรม 1 คาบ พอหมดคาบ ชมรมก็จะหมดไป เราไม่มีการนัดมาประชุม เป็นรุ่นที่รุ่นน้องกันแบบนี้

นางสาวปัทมาภรณ์ รัชวัฒน์ ดิฉันมีโอกาสได้ไปเรียนมัธยมปลายที่สหรัฐอเมริกา นักเรียนที่นั่นสามารถเลือกทำกิจกรรมที่ตัวเองรักได้ผู้ที่ดำเนินกิจกรรม คือ นักเรียนที่อยากเข้ากิจกรรมนั้นๆ แล้วก็จะมีการที่ปรึกษาช่วยมาสนับสนุนดูแลผลักดัน ซึ่งกิจกรรมของเขาเป็นกิจกรรมที่ควบคู่กับการเรียน คือเรียนเป็นเรียน เล่นเป็นเล่น เรียนแบบเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วหลังจากนั้นก็ทำกิจกรรมตลอด

ตอนที่เรียนอยู่มีโอกาสได้ทำกิจกรรมมากมาย อยู่หลายชมรมไปโรงเรียน ตั้งแต่เข้ามิดก่อนเข้าเรียนจะไปว่ายน้ำ พอเลิกเรียนเวลา 15.15 น. จะดูว่าวันนี้ เข้าชมรมอะไร มีนัดประชุมหรือไม่ เพราะแต่ละชมรมเขาจะนัดเจอกันบ่อยมาก อาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง บางชมรมนัดเจอกันทุกวันเพราะฉะนั้นหลังเลิกเรียนอาจจะไม่ว่างเลย โรงเรียนเหมือนเป็นบ้านเลยเรียนเสร็จแล้วก็เล่นทำกิจกรรมเต็มที่อาจจะแสดงละคร โต้เวที พูดต่อหน้าชุมชน ศิลปะ แล้วก็ไปอาสาสมัคร ทำไปเรื่อย จนถึง 3 ทุ่ม 4 ทุ่ม ทำอะไรก็แล้วแต่จะทุ่มเทมากๆ เอาใจใส่ ชอบแล้วก็มีความสามารถความถนัดพอสมควรเลยคือ ทุ่มเทจริงๆ ความพร้อมของโรงเรียนมีสูง เช่น ถ้าเป็นชมรมศิลปะการแสดงละคร ต้องแสดงกันเต็มที่ทุ่มเทเหมือนเป็นมืออาชีพ ตัดเย็บเสื้อผ้า แต่งหน้าตัวละครเอง ซึ่งทุกอย่างจะต้องมีการวางแผน วางโปรแกรมที่แน่นอน เช่น อีก 2 เดือนจะทำการแสดง วันนี้ต้องทำ

อะไร จะต้องขายตัววันไหน ตารางการซ่อมเป็นอย่างไร จะนัดหมาย อาจารย์ท่านใด มาให้คำแนะนำทุกอย่างต้องวางแผนก่อน แต่ก็สนุกมาก และต้องทุ่มเทมากจริงๆ

นางสาววรรณวิสา ดวงศรี กิจกรรมชมรมมีให้เลือกน้อยมาก ประมาณ 4-5 ชมรม เช่น กีฬา วิทยาศาสตร์ ห้องสมุด เป็นต้น ดิฉันอยู่แทบทุกชมรม แต่ก็ไม่ได้ความรู้อะไรเพิ่มเติมจากการเข้าชมรม อย่างชมรมห้องสมุดก็ให้ทำความสะอาดจัดหนังสือเข้าชั้น

นายศุภฤกษ์ โกวินธนาพัฒน์ ควรเสริมมีกิจกรรมเสริม เช่น การแข่งกีฬาหรือแข่งกีฬาระหว่างโรงเรียน กิจกรรมที่มีการประสานกับโรงเรียนอื่นๆ ซึ่งอาจจะเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมทักษะชีวิต ทำให้เกิดความสามัคคีภายในหมู่คณะ และรู้จักการทำงานเป็นทีม

นายวริษฐ์ นัทธิกุล อยากทราบว่าเพื่อนๆ ที่เรียนมัธยมปลายแล้ว ยังต้องเรียนลูกเสือหรือไม่ครับ ที่โรงเรียนของเราก็มีแต่สำหรับผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาศึกษาดินแดน หรือ รด. ส่วนใหญ่ที่ลงเรียน รด. เพราะเรียนลูกเสือมาแล้ว เรียนมาตั้งแต่ชั้นประถมแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่ที่เรียน รด. คิดว่าทำให้ได้ความรู้และทักษะในการพัฒนาชีวิตมากขึ้น ผมจึงอยากเสนอว่า ระดับมัธยมปลายแล้วไม่ต้องเรียนลูกเสือเลยได้หรือไม่ เพราะบางโรงเรียนต้องเรียนทั้ง 2 อย่างเลย มันเปลืองค่าชุดครับ

3) ครู อาจารย์

นางสาวสุวิณี ชัยศรี การเรียนการสอนในปัจจุบันนี้คุณครูจะอัดเนื้อหาให้นักเรียนเต็มที่ บางทีนักเรียนรับไม่ทันการบ้านก็ไม่ส่ง

คะแนนออกมาหน่อยก็เกิดเป็นปมด้อยในห้องเช่น เพื่อนคนหนึ่งได้คะแนนสูงสุดแล้วเพื่อนอีกคนได้คะแนนต่ำก็จะถูกเพื่อนล้อบ้าง อยากถามว่าถ้าทำให้คะแนนของคุณครูนั้นใช้อะไรมาเป็นเกณฑ์วัด ว่าเด็กคนนี้เรียนเก่งหรือไม่เก่งเด็กไม่จำเป็นต้องเก่งในด้านวิชาการเสมอไป ข้อสอบไม่ใช่ตัววัดเสมอไปบางคนเรียนไม่เก่งแต่มีความสามารถอย่างอื่นก็มี บางครั้งเด็กที่สนิทกับครูครูเริ่มเอาคะแนนมา ล้อให้ช่วยครูทำงาน แต่สุดท้ายได้เกรดสอง ส่วนคนที่ไม่ได้ช่วยงานอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรก็ได้เกรดสามเกรดสี่ อยากจะให้คุณครูให้คะแนนด้วยความยุติธรรมเพราะคะแนนไม่ใช่ตัววัดเกณฑ์ชีวิตของเรา

นายธนพล บุญสิทธิ์ ผมไปเรียนกวดวิชาในช่วงปิดภาคฤดูร้อนที่สิงคโปร์ ไม่ได้เรียนในโรงเรียนโดยตรงซึ่งครูจะสอนให้รู้จักคิดวิเคราะห์เองแทนที่จะมาบอกว่าข้อนี้มีวิธีทำอย่างไร ซึ่งในเมืองไทยจะบอกวิธีการแก้โจทย์มาให้ด้วย ถ้ามีการพลิกแพลงโจทย์นักเรียนก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้

นางสาวปัทมาภรณ์ รัชวัฒน์นะ ในห้องเรียนมีนักเรียน 55 คน นั่งกันอยู่เต็มห้อง คนที่นั่งข้างหลังจะมองไม่เห็นเลย เพราะทั้งไกลและถูกเพื่อนบังซึ่งผลการเรียนของแต่ละคนในห้องเรียนมีความแตกต่างกันมาก บางคนเรียนเก่งมากบางคนก็ด้อย อาจารย์ก็ไม่สามารถสอนได้ตามความสามารถของแต่ละบุคคลเนื่องจากจำนวนนักเรียนที่มีมาก บางทีอาจจะสอนเร็วไปสำหรับนักเรียนกลุ่มที่อ่อน ซึ่งใน

ต่างประเทศ 1 ห้องเรียนจะมีนักเรียน 15-20 คน จะมีการถามตอบกันตลอดและมีสื่อการสอนประกอบอีกด้วย ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น เพราะว่าได้เรียนวิชาตามที่ต้องการ มีความหลากหลายของวิชา และเมื่อมีนักเรียนที่ไม่ทันเพื่อน อาจารย์จะสอนตัวต่อตัว จะหมดปัญหาเรื่องกวดวิชา จึงอยากขอให้เพิ่มจำนวนอาจารย์ให้พอเหมาะกับจำนวนนักเรียนและมีการจัดชั้นเรียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษแยกออกมาต่างหาก และส่งเสริมให้แต่ละคนได้เรียนตามความสามารถของตนเอง

นางสาวเสาวลักษณ์ จันทรชีวิน จากประสบการณ์ที่ผ่านมามาก่อนที่อยู่เมืองไทยดิฉันเรียนอยู่ในระดับปานกลาง อาจารย์จะให้ความสำคัญเฉพาะเด็กที่เก่งโดยไม่สนใจเด็กที่ไม่เก่ง จะหันมาพูดเฉพาะเด็กเก่งๆ เท่านั้น เมื่อมีโอกาสได้ไปเรียนที่ประเทศออสเตรเลีย ถึงแม้ว่าจะเป็นแค่โรงเรียนสอนภาษาแต่คุณครูก็จะให้ความสำคัญกับคนที่ไม่ค่อยเก่งและไม่ค่อยเข้าใจ ครูก็จะหาแนวทางที่จะมาทำให้เด็กที่ไม่เก่ง แสดงความคิดเห็นแล้วก็อธิบายตรงที่เราไม่เข้าใจ แล้วก็อยากให้เสริมตรงไหน ซึ่งเขาจะให้ความสำคัญมาก

นางสาววิสา เดชจิรัฐกาล ตอนเรียนอยู่ที่เมืองไทยเวลาที่ไม่เข้าใจ จะไม่ค่อยกล้าถามอาจารย์ เพราะตอนเด็กๆ เคยมีประสบการณ์คือ ถามแล้วโดนอาจารย์ตี ทำไมเธอถึงไม่เข้าใจก็ฉันสอนไปแล้วทำไมเธอถึงไม่เข้าใจ แต่ที่ญี่ปุ่น ดิฉันกล้าถามทุกๆ คำถามเลยอาจารย์จะอธิบายคนที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติมหลังเลิกเรียนหรือมาเรียนเพิ่มกับอาจารย์ในตอนเย็น แล้วที่สำคัญจะมีการถามตอบกับอาจารย์เกือบทุกวัน เมื่อจบหนึ่งบทแล้ว ใครได้คะแนนน้อยอาจารย์ก็จะให้เรียน

เพิ่มตัวต่อตัวกับครู ที่เมืองไทยถ้าสอบตก การซ่อมคือ เซ็ดโต๊ะอาจารย์
 uthongอาจารย์ แล้วก็ผ่าน ไม่ได้มีการสอนเพิ่มหรือเรียนพิเศษเพิ่มเติม
 ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ใช่ความผิดของครูอย่างเดียว เป็นความผิดของนักเรียน
 ด้วย คือ ไม่กล้าถามกลัวโดนตีจึงอยากให้ครูกับนักเรียนประสานกัน
 มากขึ้นการเรียนจะได้สนุกคุณครูมีความเป็นกันเองและเมตตานักเรียน

นางสาวทิวัลย์ ตันกลกิจ คุณครูในปัจจุบันมีทั้งคุณครูที่สอน
 แล้วเราชอบ เราอยากเรียนวิชานั้นมากอยากเรียนทั้งวันเลย หรือ
 อาจารย์บางคนเขาสอนเขาเอาหนังสือมาเปิดมาอ่านให้เราฟัง เราก็
 มีความรู้สึกที่เราไม่อยากจะเรียน ถ้ามาเปิดหนังสืออ่านให้เราฟัง เราก็
 สามารถที่จะไปอ่านเองได้ อาจารย์ไม่ต้องอ่านให้เราฟังก็ได้

นางสาวศิริภรณ์ ศรศักดิ์ ทุกวันนี้ครูมักจะทำหน้าที่อื่นมากกว่าการสอน
 อยากให้ลดหน้าที่ส่วนอื่นลงไปบ้าง การสอนของอาจารย์
 ก็จะได้เต็มทีกับนักเรียนมากขึ้น ทำให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น เมื่อเกิด
 ปัญหาที่ไม่เข้าใจ อาจารย์จะได้มีเวลามาอธิบายให้เราเข้าใจมากขึ้น

นางสาวอรจิรา อัมพิทักษ์ อาจารย์สอนวิทยาศาสตร์ที่เปิด
 โรงเรียนสอนพิเศษนอกโรงเรียน เวลาสอนที่โรงเรียนจะสอนพื้นฐาน
 ธรรมดาตามปกติ แต่เวลาสอนที่โรงเรียนกวดวิชาจะสอนดีมาก เหมือนอาจารย์
 ก็ไ้เข้ามาสอนนอกโรงเรียน นักเรียนก็จะแห่ไปเรียนกวดวิชาทั้งหมด

ในวิชาภูมิศาสตร์ การเอาแผนที่มาแขวนไว้ที่กระดานดำ
 หน้าห้อง แล้วบอกว่าให้ท่องว่าตรงนั้น ตรงนี้คืออะไร นักเรียนก็หลับ
 จึงอยากให้ลองเปลี่ยนใหม่ คือ เอาโต๊ะออกไปให้หมดแล้วกางแผนที่
 ลงบนพื้นให้นักเรียนทุกคนมามุงดูกันแล้วอธิบายว่าตรงนี้ทวีปอะไร
 ทวีปยุโรปเป็นอย่างไร ทวีปแอฟริกาเป็นอย่างไร เช่น ถ้าถามว่า

จากทวีปอเมริกา ไปยุโรปแอฟริกา ใต้หรืออินเดีย ได้อย่างไรก็ให้นักเรียนลองลากนิ้วไปตามแผนที่ก็จะทำให้นักเรียนรู้ว่าต้องผ่านอะไรบ้าง เวลาไปทบทวนเองก็จะสามารถจำได้มากขึ้น

เด็กชายธนาธิป สนิรัชตานันท์ คุณครูของผมก็เป็นคนใจดี สอนดี เวลาเราไม่เข้าใจอะไร เขาก็จะตอบให้ สอนแล้วหายข้องใจ แล้วก็ชอบเล่าเรื่องตลกแทรกให้เราขำบ้าง เวลาที่เราเครียดๆ แต่บางท่านอาจจะออกดูไปสักนิดหนึ่ง เช่น อาจารย์บางท่านสอนดี แต่ว่าบางทีถ้าเราทำไม่ดีหรือว่าทำผิด อาจารย์ก็จะทำโทษ แล้วเราก็จะเข็ดไปนาน แต่ทุกท่านก็มีความประสงค์ดีกับเรา

นางสาวปริญญารัตน์ สร้างสมวงษ์ ในอดีตก่อนการปฏิรูปการศึกษา จะยึดครูเป็นหลักในการเรียนการสอน แต่หลังจากมีการปฏิรูปการศึกษาเกิดขึ้น ได้มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น แต่ไม่มีการกำหนดกรอบที่แน่นอนว่าการเป็นศูนย์กลางนั้นมากน้อยขนาดไหน ซึ่งครูบางท่านก็ยังยึดแบบเดิมอยู่ แต่สำหรับครูบางท่านจะให้เด็กเป็นศูนย์กลางอย่างเดียว ไปถามจากรุ่นพี่ที่เรียนก็จะบอกว่าเมื่อก่อนคุณครูท่านนี้สอนดีมากถ้าเรียนกับคุณครูสามารถเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้สบายๆ แต่พอปฏิรูปการศึกษาโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ครูก็จะให้แบ่งกลุ่มกันแล้วบอกว่าไปแปล ย่อหน้านี้มา หลังจากแปลเสร็จชั่วโมงต่อไปครูจะให้ออกมารายงานหน้าห้อง บางคนก็แปลถูกบ้างผิดบ้าง ซึ่งเนื้อหาที่เพื่อนพูดนี้ถูกจริงหรือเปล่า แล้วเวลาไปสอบแข่งขันจะสู้คนอื่นได้หรือเปล่า อยากให้คุณครูใกล้ชิดกับนักเรียนมากขึ้น ความจริงที่โรงเรียนก็ค่อนข้างที่จะใกล้ชิดอยู่แล้ว แต่ว่าจะมีช่องว่างระหว่างวัยบ้างเล็กน้อย อยากให้คุณครูใช้ความรู้ที่มี

ให้เต็มที่เพราะว่าหนูเชื่อว่าคุณครูบางท่านมีความรู้ความสามารถจริงๆ แต่ว่าวิธีการสื่อของคุณครู อาจจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก

นายกิริติ สุขขุม อยากได้ครูที่ทำให้เด็กได้เป็นดาว ไม่อยากเห็นครูทำแต่ผลงานเพื่อเงิน ครูจะทำผลงานกับเด็ก ก่อนการปฏิรูปการศึกษา มีการทำผลงานอาจารย์ 3 ระดับ 8 แต่ปัจจุบันนี้เป็น คศ.2 ผู้เชี่ยวชาญผู้ชำนาญการ ผมอยากรู้ว่าที่มาสอนนั้น เพื่อเงินหรือเพื่อให้ความรู้เด็กกันแน่

นางสาวสุฉุฉิณี ชัยศรี เมื่อคุณครูสอนเด็กให้เข้าใจแล้ว ควรเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นเหมือนวันนี้ที่เราмаกันในที่นี้ คือ การปฏิรูปการศึกษาจะไม่เกิดผลเลยถ้าไม่มีการรับฟังความคิดเห็น ถึงแม้ว่าความคิดเห็นนั้นจะมาจากเด็กก็ตามซึ่งบางครั้งอาจถูกบ้างผิดบ้าง

นางสาววรรณวิสา ดวงศรี อาจารย์ที่โรงเรียนมีเวลาให้เราไม่เพียงพอ เนื่องจากอาจารย์ต้องหารายได้เสริมเพื่อไปใช้หนี้เงินกู้จากสหกรณ์ที่อาจารย์ไปกู้มา เพื่อสร้างบ้าน ซื้รถ ซึ่งไม่ใช่แค่อาจารย์คนเดียว แต่เป็นทั้งจังหวัดเลย ทำให้อาจารย์ไม่มีเวลาให้นักเรียนพอเลิกเรียน อาจารย์ก็กลับบ้านกันหมดแล้วและส่วนมากอาจารย์จะมีอาชีพเสริม เช่น ขายประกัน ขายตรง ขายเครื่องสำอาง

เด็กหญิงฉัฐธร ศิริทรัพย์กิจ อยากให้รัฐบาลส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านมากๆ

เด็กหญิงวรารัตน์ ดีเด่น ครูที่จบมาใหม่ ไม่ว่าจะเป็นสายสามัญ หรือสายอาชีพ วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย อังกฤษ สังคม นาฏศิลป์ ดนตรี สอนไม่สนุก สอนไม่เข้าใจเหมือนคุณครูรุ่นเก่า พอเรียนไม่สนุกนักเรียน ก็หันไปสนใจด้านกีฬา พอ

เราโดดเด่นเรื่องกีฬาขึ้นมาผู้ปกครองก็บอกว่าไม่สนใจการเรียนเลย ก็จะห้ามเรื่องการเล่นกีฬา ให้ไปสนใจเรื่องวิชาการมากกว่า หนูคิดว่า ถ้าเราทั้งเรียน แล้วก็เล่นกีฬาไปพร้อมกัน จะมีผลทำให้เรามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง แล้วด้านวิชาการก็จะทำให้เราเรียนดีขึ้น บางโรงเรียน มีการสอนพิเศษหลังเลิกเรียน เด็กบางคนที่ไม่ได้เรียนคุณครูก็จะ

ละเลย เด็กก็จะได้ความรู้อะไรมากมาย พอถึงเวลาสอบก็ทำไม่ได้เพราะไม่ใช่เนื้อหาที่เรียนในเวลาเรียน จึงอยากให้คุณครูดูแลเด็กที่ไม่ได้เรียนพิเศษให้มากขึ้น

เด็กหญิงกาญจนา สุภาแดง อยากให้เน้นทั้งการเรียนและการเล่นควบคู่ไปด้วยกัน อยากให้ส่งเสริมตามความถนัดของเด็ก แต่ละคนที่นอกเหนือจากการเรียน ไม่ใช่เน้นแค่ในหลักวิชาการ ซึ่งนอกห้องเรียนเราก็มีบริบทต่างๆ เช่น สภากาชาด ล้อม ชุมชน ก็สามารถที่จะให้ความรู้กับเราได้ ซึ่งในแต่ละชุมชนอาจจะมีการฝึกวิชาชีพโดยที่เราไปทัศนศึกษาเรียนรู้ได้โดยตรง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4) สื่อการเรียนการสอน

นางสาววรรณวิสา ดวงศรี ดิฉันเคยได้ยินประโยคที่ว่า “ที่หนึ่งบ้านนอกไม่เท่าสี่ครอกในเมือง” ซึ่งตอนแรกดิฉันก็สงสัยว่าทำไม แต่พอมีโอกาสได้เข้ามาเรียนในเมืองจึงได้เห็นความแตกต่าง

ทั้งในเรื่องสื่อการเรียนการสอนและบุคลากร ดิฉันเป็นนักเรียน
หนึ่งอำเภอหนึ่งทุน จบมัธยมจากโรงเรียนระดับตำบล มีนักเรียน
ประมาณ 400 คน ตอนที่เรียนอยู่เป็นช่วงที่เริ่มมีการปฏิรูปการศึกษา
ซึ่งโรงเรียนของดิฉันประสบปัญหาเรื่องสื่อการเรียนการสอนที่ไม่เพียงพอ
ตอนดิฉันเรียนอยู่ ม.6 เพิ่งมีคอมพิวเตอร์ นักเรียนจะตื่นเต้นกับ
เครื่องคอมพิวเตอร์มากทั้งโรงเรียนมีเพียง 10 เครื่อง ไม่เพียงพอ

กับจำนวนนักเรียนในโรงเรียน ซึ่ง
ปัจจุบันนี้ยังไม่มียินเทอร์เน็ตเลย
ปัญหาที่สำคัญอีกประการ คือ
อาจารย์ 1 คน จะสอน 2-3 วิชา
เช่น สอนภาษาอังกฤษ และพื้นฐาน
อาชีพ อาจารย์บางท่านต้องสอน

วิชาที่ตนเองไม่ถนัด ทำให้ถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนได้ไม่เต็มที่

นายกীরติ สุขขุม การศึกษาในยุคปัจจุบันแตกต่างจากยุค ก่อนๆ
มาก ปัญหาที่พบในโรงเรียน คือ สื่อการเรียนการสอนมีความแตกต่าง
กันมาก ทั้งโรงเรียนภายในจังหวัดเดียวกันก็ยังแตกต่างกัน ปัญหาคือ
ในภาคเรียนที่ผ่านมา ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่ในจังหวัด
อ่างทอง มีอาชีพเกษตรกรรม ต้องขวนขวายเพื่อจะหาเงินไปซื้อ
หนังสือ และลงทะเบียนให้ลูกๆ เพื่อที่จะได้เรียนหนังสือ แต่พอซื้อ
หนังสือไปเรียบร้อยแล้วเปิดเทอมมาเด็กๆ ก็ตื่นเต้นกับหนังสือเรียน
แบบใหม่หลายๆ แต่คุณครูเก็บเงินนักเรียนเพิ่มไปจ่ายเอกสารเพื่อใช้
ในการเรียนการสอนผมจึงแปลกใจว่า แล้วหนังสือที่เราซื้อไว้แล้ว
เราซื้อมาเพื่ออะไร

นายกฤษณ์รักษ์ เล็กทรงเจริญ สื่อการสอนของวิชาสังคมศึกษา คือ แผนที่ภูมิศาสตร์ ซึ่งนักเรียนที่อยู่หลังห้อง มองเห็นไม่ชัดจึงไม่สามารถรู้ได้เลยว่านี่เป็นจังหวัดใด ครูผู้สอนเองก็ไม่ได้บอกตำแหน่งหรือชี้จุดที่แน่นอน ตรงที่เป็นแม่น้ำก็จะเห็นเป็นเส้นๆ เช่น เมื่อครูพูดถึงจังหวัดต่างๆ ก็ไม่ได้ชี้ว่าอยู่ตรงจุดใดกันแน่ แม่น้ำที่ไหลผ่านมาตรงนี้ ไม่ได้อธิบายละเอียด

นางสาวสุนิสา วรการพินิจ โรงเรียนของดิฉันมีเอกสารประกอบการเรียน แจกให้นักเรียนดู เช่น แผนที่ให้นักเรียนระบายสีเพื่อแบ่งทวีปเพื่อที่นักเรียนจะได้จำได้ เช่น ประเทศกลุ่มอาเซียน ทวีปต่างๆ อย่างเช่น ประเทศในเอเชียกลาง เอเชียตะวันออก เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นต้น ซึ่งในการเรียนประวัติศาสตร์ของเอเชีย หรือประวัติศาสตร์ของยุโรป คือ อาจารย์จะเตรียมรูปมาให้ดูเป็นเอกสารพร้อมคำบรรยาย เช่น Stonehenge กำแพงเมืองจีน ทัชมาฮาล อยู่ที่ไหน มีประวัติความเป็นมาอย่างไร ทำให้นักเรียนเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ทำให้จำได้

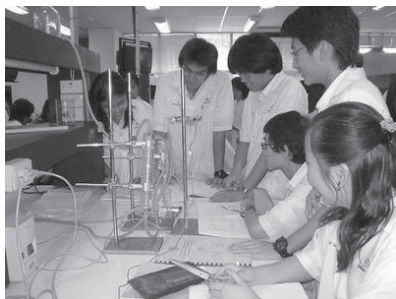

นายฐากร อินทรปาน สื่อการสอนในปัจจุบันมีหลายอย่าง ขอบกตัวอย่างอินเทอร์เน็ต เพราะว่าอินเทอร์เน็ตถือว่าเป็นสื่อที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดผมอยากให้โรงเรียนสอนการใช้อินเทอร์เน็ตให้กับนักเรียน เพราะว่าเวลาจะทำรายงานหรือโครงการเด็กจะสามารถพึ่งพาตัวเองได้ ถ้าเป็นไปได้ให้มีร้านอินเทอร์เน็ตในโรงเรียน ผมคิดว่าปัญหาของวัยรุ่นก็คงจะจบ เพราะปัจจุบันนี้ ตอนเลิกเรียนหรือวันหยุดจะเห็น

เด็กตามร้านอินเทอร์เน็ตมาก ถ้าหากมีร้านอินเทอร์เน็ตในโรงเรียน จะทำให้นักเรียนมานัดเจอกันที่โรงเรียนดีกว่าที่จะไปร้านอินเทอร์เน็ตทั่วไป เพราะการนัดเจอกันที่ร้านอินเทอร์เน็ตอาจสร้างปัญหาได้

นายศุภฤกษ์ ไกวินธนาพัฒน์ โรงเรียนของผมค่อนข้างมีขนาดใหญ่เรื่องการเรียนการสอนค่อนข้างครบ ผมเห็นว่าสื่อการสอนมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากทำให้ผู้เรียนได้มองเห็นภาพต่างๆ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นเช่น การผ่าอวัยวะสัตว์ในห้องทดลอง ทำให้เข้าใจและจดจำส่วนต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งทางโรงเรียนของผมเห็นความสำคัญของเรื่องสื่อการสอนจึงได้มีการพัฒนาและปรับปรุงให้ทันสมัยเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

สื่อการเรียนการสอนที่ผมอยากจะเสนอแนะ คือ สิ่งที่เราสามารถพบเห็นด้วยตัวของเราเอง จะทำให้จดจำได้มากยิ่งขึ้น เช่น ขณะที่เราเดินเข้าไปสำรวจในป่า อาจจะไปเจอขอนไม้ซึ่งมีรูพรุนอยู่เต็มไปหมดก็ต้องมีการตั้งคำถามว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับขอนไม้ ถึงได้เกิดรูพรุนเต็มไปหมดเลย เมื่อเราหยิบขึ้นมา ปรากฏว่าเกิดการฟุ้ง แล้วมีตัวแมลงอยู่ข้างใน ก็ต้องสังเกตดูว่าแมลงนั้นคือตัวอะไร ซึ่งก็คือปลวก เราก็จะรับรู้ได้ว่า ปลวกเป็นผู้กระทำให้ขอนไม้นั้นฟุ้งได้

ในส่วนของวิชาดาราศาสตร์ ซึ่งสอนเรื่องดวงดาวต่างๆ รวมถึงการ ดูดาว ถ้าสอนเฉพาะในห้องเรียนผู้เรียนก็ไม่ทราบตำแหน่งของ

ดวงดาวบนท้องฟ้าได้ ผมมีโอกาสไปเข้าค่ายวิทยาศาสตร์ของโรงเรียน ได้ไปดูดาวจริงๆ โดยมีแบบจำลองคล้ายกับเป็นแผนที่ดาว แล้วก็นอนดูดาวบนท้องฟ้าแล้วมาดูแผนที่ดาวของเราโดยเปรียบเทียบสภาพของดวงดาวบนท้องฟ้าว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไรก็ทำให้เราฝึกคิดวิเคราะห์ได้เหมือนกัน

นางสาวปมาภรณ์ ศิริมงคลพิสิษฐ์ ดิฉันเป็นเด็กต่างจังหวัดมาก่อน เรียนทางแผนวิทยาศาสตร์ เวลาเรียนเคมีกับชีววิทยาต้องมีการทดลอง แต่นักเรียนไม่เคยทำการทดลองเลย โรงเรียนต่างจังหวัดไม่มีการทดลอง กล้องจุลทรรศน์ก็ไม่ค่อยมี คือ มีแต่ก็ดูบ้างไม่ได้ดูบ้าง ส่วนใหญ่อาจารย์ก็จะสอนให้จำในหนังสือเพื่อจะเอาไปสอบคืออาจารย์ส่วนใหญ่จะสอนได้เด็กจำแต่ไม่ได้สอนให้เด็กได้คิดได้พัฒนาความรู้เหมือนกับเด็กต่างชาติ

เมื่อมาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ก็จะมาตามเด็กที่เรียนมัธยมในกรุงเทพฯ ไม่ค่อยทันเพราะว่า ไม่เคยทำการทดลองรู้จักแค่หलอดทดลองกับบีกเกอร์ อย่างเพื่อนที่เรียนภาสัจะประสบปัญหามากเพราะเวลาเรียนระดับมหาวิทยาลัยจะต้องมีการทำแล็บเอง ต้องสรุปผลและวิเคราะห์ออกมา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร เริ่มต้นแบบไหนดี เพราะไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำการทดลอง จึงอยากจะให้สอนในเรื่องของการทดลองบ้างสำหรับเด็กต่างจังหวัด

นางสาวปัทมาภรณ์ รัชวัฒน์ ตอนเรียนอยู่ที่ต่างประเทศทางโรงเรียนจะให้ยืมตำรา (Text book) ซึ่งถ่ายทอดต่อกันมาเป็น 10 ปี นักเรียนจะรักษาอย่างดีมาก เพราะแต่ละเล่มมีราคาสูงมากหลายพันบาท ซึ่งตำราของต่างประเทศจะเป็นกระดาษแข็งๆ มีสีลัน

มากมาย ภาพประกอบสวยงาม น่าสนใจ มากทำให้อยากอ่าน เมื่อหมดเล่มก็ส่งคืนให้ทางโรงเรียน เป็นผู้เก็บหนังสือ ซึ่งเป็นการประหยัดเงินของผู้เรียนจากการซื้อหนังสือได้อีกด้วยและลด

ปัญหาในเรื่องที่เก็บหนังสือ เพราะเมื่อเรียนจบในแต่ละปีก็ไม่รู้จะเก็บหนังสือที่เราซื้อไว้ไปเก็บไว้ที่ไหน ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะนำไปซังกิโยขาย

นางสาวสนัญญา สันธุสนธิชาติ เป็นไปได้หรือไม่ที่จะทำให้นักหนังสือเรียนน่าสนใจ และมีสีสันมีรูปภาพประกอบมากกว่านี้ ดึงดูดให้น่าหยิบมาอ่านมากขึ้น

นางสาวสุดาวรรณ พลอยงาม โรงเรียนของดิฉันเป็นโรงเรียนขนาดกลาง ไม่มีทุนทรัพย์มากพอที่จะซื้อสื่อการเรียนการสอนที่เป็นเทคโนโลยีระดับสูง เนื่องจากมีราคาแพงแต่ก็ไม่ใช่ว่าเราจะเรียนไม่ได้ ถ้าไม่มีสื่อแบบนั้นดั่งนั้นเราจึงเน้นในเรื่องของการนำเอาสิ่งรอบๆ ตัวมาใช้ในการเรียนการสอนที่ตำบลโพรงมะเดื่อก็มีแหล่งเรียนรู้มากมาย เช่น ไปเรียนกวาดลานวัดทำให้เรามีสมาธิในการกวาดลานวัด ถึงแม้จะมีนิดหน่อยก็ยังดีกว่าไม่ได้เลย แล้วก็ไปเรียนรู้เกี่ยวกับการทำขนมจีนซึ่งขนมจีนของตำบลโพรงมะเดื่อมีชื่อเสียงมาก ซึ่งในการเรียนการสอนนั้นสามารถนำเอาภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการกับการเรียนรู้ได้

ขอมีส่วนร่วมในการทำสื่อร่วมกับอาจารย์ได้หรือไม่ เพราะที่โรงเรียนของดิฉันก็มีการทำสื่อร่วมกัน จากเดิมที่อาจารย์เคยส่งให้ไปทำรายงาน ก็เปลี่ยนมาเป็นทำชิ้นงานแทน เช่น ในวิชาภูมิศาสตร์

การใช้แผนในประเทศไทย ซึ่งจากเดิมมีแค่สองมิติ ก็มารวมกลุ่มช่วยกันทำเป็นสามมิติ คือช่วยกันทำโดยเอากระดาศที่ขงชุมชนแปะให้หนูนซ้นต่ำบ่างสูงบ่าง ระบายสีให้สวยงามแล้วก็มาส่งอาจารย์ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะสร้างสรรค้ออกมา ไม่เหมือนกัน แล้วแต่ความคิดของแต่ละกลุ่ม ซึ่งอาจารย์จะชมว่าดีมากเลย แล้วก็ทำให้ผู้เรียนจดจำได้ด้วยว่า ภูมิศาสตร์ของประเทศเป็นอย่างไร

นางสาวพรพิมล เปลี่ยนใจ ชุมชนรอบโรงเรียนของดิฉันมี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการเรียนการสอนเช่น บ้านไม้ไทยเป็นสถานที่ที่ให้นักเรียนเข้าไปศึกษาว่าการเกษตรเป็น อย่งไร ทำอะไรได้บ้างเกี่ยวกับการเกษตร การทำปุ๋ยชีวภาพ การ เพาะพันธุ์ต้นไม้ ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมทางด้านการเกษตร อีกรกิจกรรมที่น่าสนใจมาก คือ การหล่อพระ ซึ่งทางโรงเรียนก็จะเชิญ มาเป็นวิทยากรในการสอนการหล่อพระ การหล่อปูนปลาสเตอร์ และทางโรงเรียนก็สนับสนุนให้นักเรียนไปเรียนรุ่นอกสถานที่เพื่อ ให้นักเรียนหาความรู้เพิ่มเติมจากตำราเรียนของโรงเรียน ทั้งนี้โรงเรียน ก็คิดว่าอยากจะทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมมีประสบการณ์เพิ่มมากขึ้น

นายศุภฤกษ์ โกวินธนาพัฒน์ ผมเรียนสายศิลป์ภาษาจีน จึง อย่งจะให้สนับสนุนภาษาจีน เพราะว่าปัจจุบันนี้ประเทศจีนกำลัง พัฒนา อีกทั้งในปี ค.ศ. 2008 ประเทศจีนจะเป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิก ผมคิดว่าน่าจะมีวิชาภาษาจีนบรรจุเข้าไปในหลักสูตรอย่างน้อยสัก 2 คาบต่อสัปดาห์ ตั้งแต่เด็กชั้นประถมถึงมัธยม ควรมีเรียนภาษาจีน สัปดาห์ละ 2 คาบ ถ้าเป็นมัธยมปลาย 4-6 ก็เรียนสัปดาห์หนึ่งจะ เรียน 5 คาบต่อสัปดาห์ ถ้าเป็น ม.6 จะเรียน 6 คาบต่อสัปดาห์

นายกนกศักดิ์ เซาว์นสุขุม (ผู้ดำเนินรายการ) หลังจากที่คุยกันมาเป็นระยะเวลาหลายชั่วโมง ความคิดเห็นส่วนใหญ่ก็คืออยากที่จะให้มีหลักสูตรการศึกษาของแต่ละสถาบันให้เหมือนกัน ให้มีมาตรฐานเดียวกัน และอยากให้มีกิจกรรมที่หลากหลายเกิดขึ้นในโรงเรียนดึงดูดความสนใจแล้วมีอาจารย์บุคลากรครูผู้สอนที่มีคุณภาพ ดูแลนักเรียน เอาใจใส่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนิสนมแล้วก็มีคำถามที่จะพูดคุยกับอาจารย์ เพื่อที่จะซักถามถึงจุดอ่อนหรือจุดด้อยของตนเองแล้วให้อาจารย์ช่วยปรับปรุงเป็นรายบุคคล ส่วนด้านการเรียนการสอนอยากให้การสั่งงานในวิชาหนึ่งสามารถบูรณาการได้กับหลายวิชา เพื่อไม่ให้เกิดภาระงานที่หนัก และก็ไม่ได้เกิดปัญหาการลอกกันและได้ชิ้นงานที่มีคุณภาพ

นางสาวณัฐกานต์ บุตรมั้น (ผู้ดำเนินรายการ) ด้านบุคลากร ควรจัดให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนในโรงเรียน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการที่เราได้รับความรู้อย่างไม่เต็มที่ ด้านสื่อการเรียนการสอนนั้นอยากให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำสื่อ เพื่อให้เกิดแนวทางที่หลากหลายครูและนักเรียนสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกัน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน การที่ให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทในการเรียนรู้ของเรา เราอาจจะไปทัศนศึกษาข้างนอก หรือว่าอาจจะมาสอนในโรงเรียนเพื่อที่จะให้เราได้อาชีพที่ดำรงชีวิตในปัจจุบันได้จริง

.....

คำกล่าวแสดงความคิดเห็นของ ผู้ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์)

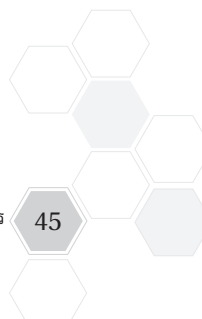
กราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ท่านผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการ และน้องๆ ลูกๆ ทุกคน ภูมิใจมากที่ได้มาฟังวันนี้เพราะทุกคนกล้าหาญมากที่พูดสิ่งเหล่านี้ออกมาจากใจจากประสบการณ์ ทั้งที่เรียนอยู่และก้าวกระโดดไปในระดับมหาวิทยาลัย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ท่านรัฐมนตรีได้คุยกับผมตลอดเวลา ยืนยันว่าสิ่งที่ท่านรู้เป็นความจริงแล้วเป็นสิ่งที่จะทำให้เกิดความคิดว่า จะต้องทำอะไรบ้าง ตั้งแต่ในเรื่องของมาตรฐานเรื่องหลักสูตร มาตรฐานของคุณภาพของครู วิธีสอน

รู้สึกว่าตอนหลังกิจกรรมจะดีเด่นแต่ว่าเรื่องการเรียนการสอน ยังเหมือนเดิม เพราะฉะนั้นสิ่งที่ท่านรัฐมนตรีพูดกับพวกเรามาเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ตรงกับที่น้องๆ ลูกๆ หลานๆ พูดในวันนี้

ขอขอบคุณท่านเลขาธิการสภาการศึกษาที่ได้ปล่อยเวทีนี้ให้น้องๆ ได้พูดแต่ก็มีอีกส่วนหนึ่งซึ่งไม่ได้มาอาจจะมีบางอย่างที่เป็นอีกมุมหนึ่งซึ่งจะต้องมาดูกันว่าจะทำอย่างไร เช่น โรงเรียนที่ไกลมาจากตำบลที่ไม่มีคอมพิวเตอร์ เพิ่งได้คอมพิวเตอร์ตอน ม.6 บางโรงเรียนยังไม่ได้เลยยังไม่มีเลยอย่างนี้เป็นต้นกระทรวงศึกษาธิการมีปัญหามากมายแต่พยายามที่จะทำและแก้ปัญหาการปฏิรูปให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด ซึ่งในแต่ละวันถ้าเราไม่ทำอะไรก็เท่ากับว่าถอยหลังตลอดเวลา

ขอขอบคุณโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการที่มารับฟังลูกหลาน น้องๆ พุดเกือบ 3 ชั่วโมง ก็ภายใต้
เวลาอันจำกัดที่ท่านมีน้อยมากต้องกราบขอบพระคุณท่าน และขอขอบ
คุณลูกๆ หลานๆ ที่ให้ข้อคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาที่สุด ขอขอบคุณ
ครับ

.....

คำกล่าวปิดการสัมมนาระดมความคิด เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายจาตุรนต์ ฉายแสง)

ขอขอบคุณนักเรียนหลายๆ หลายนๆ ทุกคนที่ช่วยให้ความเห็นเป็นประโยชน์มากที่กล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็น ความจริงสิ่งที่พูดมาเป็นประโยชน์มาก และควรที่จะให้ครูอาจารย์ผู้บริหารได้ฟัง และช่วยกันนำไปคิดว่าจะทำให้เรื่องการปฏิรูปการศึกษาเรามีทิศทางมากขึ้น หรือว่าตรงกับปัญหามากขึ้น

ผมกำลังคิดว่าจะให้มีโอกาสแบบนี้อยู่ทั่วประเทศ คือ จัดให้ครู ผู้บริหารในจังหวัดต่างๆ ได้รับฟังความเห็นกระทรวงฯ อยากจะฟังความเห็นครู ผู้ปกครอง และเด็กนักเรียน แต่ว่าต้องไปคิดต่อว่าจะทำอย่างไรให้ครูในบริเวณนั้น ฟังความคิดเห็นของเด็กนักเรียน ซึ่งเด็กคงไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ต้องมีคนกลางจัดหาคนจัดที่เหมาะสมๆ ไม่เช่นนั้นเด็กคงไม่กล้าวิจารณ์ครูจริงๆ

จากที่ฟังความคิดเห็นในครั้งนี้ ผมเห็นตรงกับท่านปิยะบุตรว่า หลักสูตรการเรียนการสอนเป็นเรื่องที่สำคัญต้องรีบดูแล อีกเรื่องคือพัฒนาครู ซึ่งเรื่องหลักสูตรนั้น ความเข้าใจยังไม่ตรงกัน แต่โรงเรียนก็เข้าใจในเรื่องการทำหลักสูตรไม่ตรงกัน ผู้บริหารก็เข้าใจในเรื่องการทำหลักสูตรไม่ตรงกันหลักสูตรก็เลยออกมาต่างกันไป จนกระทั่งเด็กก็รู้สึกสับสนว่าเรียนอะไรอยู่แน่ ทำไมเรียนต่างกัน ก็เพราะว่าความเข้าใจเรื่องนี้ไม่เหมือนกัน ในการทำหลักสูตร การทำเนื้อหาสื่อการ

เรียนการสอนเอง เป็นภาระของครูมากเกินไป ทั้งที่ความรู้ก็ไม่เท่ากัน ความถนัดก็ไม่เท่ากัน กลายเป็นว่าครูก็ไม่มีเวลา ครูดูแลเด็กไม่ได้ ดูแลได้น้อยลง ทั้งๆ ที่ควรจะใช้เวลาดูแลมากขึ้น

ถ้าหากว่า ลดภาระครูในเรื่องหลักสูตร คือ ส่วนกลาง ช่วยทำให้ส่วนที่ควรจะมีเหมือนกันก็ให้เหมือนกันเป็นมาตรฐานเดียวกัน เพราะเด็กต้องใช้ข้อสอบกลาง O-NET A-NET แต่เด็กเรียนไม่เหมือนกัน หรือเรียนไปก็ไม่แน่ใจ ว่าเวลาสอบจะเป็นอย่างไรเรื่องนี้จะต้องรีบหาทางปรับ

เรื่องการเรียนการสอน ดูเหมือนจะให้ไปทำกิจกรรม ให้รู้จักค้นคว้ากันมากขึ้น แต่ว่างานก็เยอะแยะไปหมดจนอาจจะหนักเกินไป ซึ่งพอฟังแล้วไม่แน่ใจว่าครูหลายๆ คนได้คุยกันหรือไม่ว่า ใครให้การบ้านอะไรไปแล้วในแต่ละวันเด็กจะเรียนมากไปหรือไม่ การบ้านเหมาะสมแล้วหรือไม่ จะทำอย่างไรให้ครูมีเวลากับเด็กมากขึ้น ทำอย่างไรให้ครูให้เวลากับเด็กที่อ่อนๆ มากขึ้นหรือเด็กที่เรียนเก่งจะต้องส่งเสริมให้ได้เรียนหรือได้ทดลอง ได้ค้นคว้าอะไรมากยิ่งขึ้น

กิจกรรมแบบนี้ที่เชิญเด็กมาแล้วก็ให้ตั้งคำถามไปให้ดีๆ แล้วก็ให้ความเห็น ความจริงมันเป็นตัวอย่างที่เราจะเรียนให้เรารู้จักคิด วิเคราะห์หาเหตุผลอย่างที่เกิดขึ้นมา สามารถที่จะตั้งคำถามต่อไปจะทำให้แต่ละคนคิดวิเคราะห์ได้ซึ่งเวลานี้ผมก็ไม่ทราบว่าการสอนให้เด็กคิดวิเคราะห์สอนกันอย่างไร อยากรู้เหมือนกัน อาจจะต้องไปขอความรู้จากครูจากเด็กเพิ่มเติมมากขึ้นที่ฟังมาวันนี้ที่ว่าสอนให้เด็กคิดวิเคราะห์ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นการทำให้เด็กคิด วิเคราะห์เป็น ขอตั้งคำถามว่าให้ช่วยกันคิดว่าวิชาชีววิทยา ฟิสิกส์ เคมีควรจะจัดการเรียนการ

สอนควรจะเรียนใน ม.4-6 เรียนทุกชั้นทุกวิชาพร้อมกันไปเรื่อยๆ หรือว่าฟิลิกส์เรียนตอนอยู่ ม.6 หรือว่าเรียนแบบไหน แล้วเพราะอะไร ถ้าจะสอนให้เด็กคิดวิเคราะห์ ควรมีวิธีการอย่างไร เช่น เมื่อครูสอนผิด แล้วเด็กก็รู้ว่าผิด เมื่อเด็กทักท้วงแล้วผู้ใหญ่ก็ต้องรับฟัง ครูที่ดีควรจะคิดอย่างไร เป็นอย่างไรเมื่อเด็กตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับครู ถ้าตั้งคำถามให้เด็ก 3 คนตอบ ทั้ง 3 คนตอบไม่เหมือนกัน แต่ทั้ง 3 คน ก็ได้รับคำชมเชยหรือว่าถ้าเป็นให้ A B C ก็อาจให้ A ได้ทั้ง 3 คน ทั้งๆ ที่ตอบ ไม่เหมือนกัน อย่างนี้เป็นได้หรือไม่ เช่น ถามว่าจังหวัดเชียงใหม่อยู่ภาคเหนือหรือภาคใต้ คำตอบมันมีอยู่หลายแบบขึ้นอยู่กับว่าจะตอบกันอย่างไร อย่างนี้ คือนำไปสู่หลายๆ เรื่อง ถ้าครูจะเอาไปใช้เป็นประโยชน์ในการสอนวิชา คิดเป็น วิเคราะห์ เป็น ได้ประโยชน์มากมาย แต่ว่าแล้วครูจะเข้าใจหรือไม่ก็ไม่แน่ใจ ต้องคุยกับครู

เรื่องที่ต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนมีทั้งเรื่องหลักสูตร การเรียนการสอนสื่อการเรียนการสอน ซึ่งคงต้องมาคิดเพิ่มว่าจะทำอย่างไรให้เด็กมีโอกาสใช้สื่อการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์มากขึ้น มีห้องทดลอง มีการทดลอง ในกรณีที่ต้องทดลองซึ่งที่จะสร้างหรือที่ไปซ่อม ปรับปรุงอาคารกันมากๆ นั้น ทำเท่าที่จำเป็นได้หรือไม่ คงต้องมาฟังความต้องการของเด็กมากขึ้นว่า เด็กต้องการอะไรกันแน่ บางทีเด็กต้องการอีกอย่างแต่เราไปเน้นการสร้างอาคารก็จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ความต้องการของเด็กจริงๆ

อีกเรื่องที่สำคัญคือ ทำอย่างไรให้ครูมีเวลาให้เด็กมากขึ้น ลดงานของครูลงไป ความจริงแล้ว ครูไม่จำเป็นต้องไปเหนื่อยมาก

ขนาดนั้น หลักสูตรหลายๆ อย่าง ก็ให้คนที่มีความรู้หรือครูช่วยกัน แต่ว่าเมื่อช่วยกันทำขึ้นมาแล้ว ไม่ต้องเป็นภาระของครูแต่ละคน

จากที่ว่าเด็กเป็นศูนย์กลางคืออะไร หรือว่าเรียนตามความสนใจของเด็ก ครูนี้มีหน้าที่สอนเฉพาะที่เด็กสนใจจริงหรือไม่ ขอตั้งคำถามแบบนี้ ฝากไปคิดต่อตั้งคำถามแล้วให้คิดได้เยอะๆ ลองตอบว่าครูควรจะสอน ตามที่เด็กสนใจเท่านั้นจริงหรือเปล่า ในกรณีที่เด็กไม่เคยรู้จักคำว่า “วิทยาศาสตร์” เลย รู้จักแต่ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ไม่สนใจวิชาวิทยาศาสตร์ ครูควรจะทำอย่างไรบ้าง ซึ่งถ้าสอนตามที่เด็กสนใจ เด็กก็จะไม่รู้เลยว่าทำไมตอนไม่ได้ขึ้นได้เรื่อยๆ ทำไมใบเป็นสีเขียว หรือจะไม่ให้เด็กรู้เรื่องนี้เลย

จากที่มีผู้ยกตัวอย่าง เรื่อง ไม้ผุ ก็พอเห็นอะไรบางอย่างที่บอกว่าเห็นไม้ผุก็แสดงว่ามีปลวกครูต้องตั้งคำถามแล้วว่าทำไมไม้เป็นอย่างนี้ ปลวกไปทำให้ไม้เป็นแบบนี้ได้อย่างไร ส่วนที่ปลวกกินแล้วเนื้อไม้เปลี่ยนไป อะไรเกิดขึ้นกับเนื้อไม้ส่วนนั้น ก็สามารถโยงไปสู่วิชาวิทยาศาสตร์ได้โยงไปจนถึงอะตอมหรือวิชาอื่นๆ ที่เชื่อมโยงกัน

ผมเข้าใจว่า ในยุคปัจจุบันอะตอมต้องเรียนตั้งแต่เด็กเล็กๆ อะตอมเป็นความรู้พื้นฐานมากสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งปัจจุบันมันไม่เหมือนอดีต ในอดีตกว่าจะรู้จักอะตอมต้องโตมากแล้ว แต่ปัจจุบันมีเครื่องมือมีภาพที่ถ่ายให้ดูได้ว่าจากวัสดุแบบนี้มันจะย่อยลงไปเรื่อยๆ จนถึงเป็นอะตอม สามารถให้เด็กเล็กๆ เช่น นักเรียนชั้น ป.5 เรียนได้เลยว่า นี่คืออะไร ให้ดูตัวอย่างอะตอมหน้าตาเป็นอย่างไร

จากที่ได้มาฟังความคิดของเด็กและเยาวชนในครั้งนี้ เห็นว่าได้ประโยชน์มาก คือสามารถเอาไปคิดอะไรได้อีกมาก ขอขอบคุณที่ช่วย

ให้ความเห็นแล้วก็ต้องขอแรงต่อให้ช่วยให้ความเห็นต่อ ครั้งนี้ถือเป็นการเริ่มต้น นักเรียนคนอื่นจะได้รู้ว่าจะพูดอย่างไร แสดงความคิดเห็นอย่างไร แล้วก็นำเอาความคิดเห็นต่างๆ เหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ต่อ ซึ่งอาจต้องมาถามความเห็นเพิ่มเติมเป็นระยะๆ

ขอขอบคุณและให้กำลังใจทุกคนเรียนหนังสือกันต่อไปด้วยความตั้งใจ มีความหวังว่าในการเรียนจะมีความก้าวหน้า สิ่งที่ได้เรียนต่อไปนี้จะมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นการเรียนในโรงเรียนก็จะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยนักเรียนจะมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะให้ความเห็นให้คำแนะนำไปทั่วประเทศ ขอขอบคุณ และขอปิดการประชุม

.....

ภาคผนวก

- โครงการสัมมนา
- กำหนดการ
- รายชื่อผู้ส่วมเข้าร่วมสัมมนา

โครงการสัมมนาระดมความคิดเห็น เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา

1. หลักการและเหตุผล

การปฏิรูปการศึกษาของประเทศตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีเป้าหมายหลักคือ การพัฒนาคนไทยทั้งหมดให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต ให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ให้ทุกส่วนของสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยมีการดำเนินงาน ด้านกฎหมาย การกำหนดนโยบายและแผน รวมทั้งการนำแผนไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

เพื่อให้การปฏิรูปการศึกษาตามเจตนารมณ์ดังกล่าวมีแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจนนายกรัฐมนตรียิ่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการปฏิรูปการศึกษา โดยมีนายจาตุรนต์ ฉายแสง รองนายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ 396/2545 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2545 ให้ทำหน้าที่กำหนดทิศทางการดำเนินงาน อำนวยการและกำกับดูแลการปฏิรูปการศึกษา กำหนดยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษา ประสานและผลักดันการปฏิรูป

การศึกษา ทั้งในด้านการปฏิบัติและกฎหมาย ตลอดจนติดตามตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานการปฏิรูปการศึกษาและรายงานผลการดำเนินงานให้นายกรัฐมนตรีทราบเป็นระยะ

ในปี 2548 ซึ่งเป็นวาระครบรอบ 6 ปีที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีผลบังคับใช้ นายจาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงเห็นควรให้จัดการสัมมนาระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในฐานะ “ผู้เรียน” เพื่อพิจารณาแนวทางการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษารวมทั้งปัญหาอุปสรรคที่สำคัญเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการกำหนดยุทธศาสตร์และมาตรการในการผลักดันการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุเป้าหมาย

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อระดมความคิดเห็นจากเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยเฉพาะเรื่องหลักสูตร การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนการวัดผลการเรียนรวมถึงปัญหาอุปสรรคของการปฏิรูปการศึกษา
2. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุผลสำเร็จต่อไป

3. วิธีดำเนินการ

เสวนาเพื่อระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษา

4. กำหนดการและสถานที่สัมมนา

วันศุกร์ที่ 26 สิงหาคม 2548 เวลา 13.30-17.00 น. ณ ห้องประชุม กำแหง พลาญกูร สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

5. ผู้รับผิดชอบโครงการ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

6. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อเสนอแนะแนวทางการดำเนินการปฏิรูปการศึกษาทั้งเชิงนโยบาย และเชิงปฏิบัติจากเด็กและเยาวชน

กำหนดการสัมมนา
เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา
วันศุกร์ที่ 26 สิงหาคม 2548 เวลา 13.30-17.00 น.
ณ ห้องประชุมกำแหง พลาญกูร
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

- 13.30-14.00 น. **ลงทะเบียน**
- 14.00-14.15 น. **เปิดการสัมมนา**
โดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
(นายจาตุรนต์ ฉายแสง)
- 14.15-17.00 น. **เสวนาเรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา**
ดำเนินรายการโดยประธานเครือข่ายเด็กและเยาวชน จังหวัดนครปฐม
- 14.00-14.15 น. **ปิดการสัมมนา**
โดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
(นายจาตุรนต์ ฉายแสง)
-

รายชื่อผู้เข้าร่วมสัมมนา
เรื่อง เด็กและเยาวชนกับการปฏิรูปการศึกษา
วันศุกร์ที่ 26 สิงหาคม 2548 เวลา 14.00-17.00 น.
ณ ห้องประชุมกำแหง พลาญกูร
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

สังกัด/หน่วยงาน/สถานศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

นายจาตุรนต์ ฉายแสง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
(ประธาน)

นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์

ผู้ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

นางสาวอรุณวรรณ สุนทรชัย

ที่ปรึกษาด้านนโยบายและยุทธศาสตร์

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ดร.อำรุง จันทวานิช

เลขาธิการสภาการศึกษา

ดร.สิริพร บุญญานันต์

รองเลขาธิการสภาการศึกษา

ดร.นงราม เศรษฐวานิช

ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนการศึกษา

ดร.รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

ดร.สวัสดิ์ ตี้นั้น

ที่ปรึกษาด้านระบบการศึกษา

นางสุรางค์ โพธิ์พฤษภาวงศ์

ผู้อำนวยการสำนักประเมินผล
การจัดการศึกษา

นางเพ็ญพรรณ จิตตะเสนีย์

นักวิชาการศึกษา 8 ว.

นางโสภณา ตาแก้ว

นักวิชาการศึกษา 8 ว.

นางสาวจิรศรี อนวัชกุล

นักวิชาการศึกษา 6 ว.

นางณิชาภรณ์ ดวงมาลัย

นักวิชาการศึกษา 6 ว.

นางสาวบรรณากรณีน อมรพรสิริน

นักวิชาการการศึกษา 6

นางสาวช่อบุญ จิราภุภาพ

นักวิชาการการศึกษา 5

ผู้ดำเนินรายการ

นายกนกศักดิ์ เชาว์สุขุม

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

นางสาวฉัฐกานต์ บุตรม่น

โรงเรียนราชินีบูรณะ จ.นครปฐม

ระดับประถมศึกษา

ด.ญ.อัญชิษฐา เพ็ชรเพ็ง

โรงเรียนกลาโหมอุทิศ จ.นนทบุรี

ด.ช.ธนาธิป ลิ้นรัชตานันท์

โรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา

ด.ญ.กาญจนา สุภาแดง

โรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา

ด.ญ.ภาวรินทร์ ทองสุข

โรงเรียนพญาไท

ด.ช.บุญญา กิจพิทักษ์

โรงเรียนพญาไท

ด.ญ.วารัตน์ ดีเด่น

โรงเรียนรัตนาวิทยาบางซื่อ

ด.ญ.ธัญธร ศิริทรัพย์กิจ

โรงเรียนรัตนาวิทยาบางซื่อ

ระดับมัธยมศึกษา

ด.ช.ไชยภาพ อัญญาภุภาพ

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

นายธนพล บุญลิชัย

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

นายศุภฤกษ์ โกวินธนาพัฒน์

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

นายสรวิช สนธิจิรวงศ์

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

นายพรรคศักดิ์ ทรัพย์สมบัติ

โรงเรียนจำปาหล่อพิทยาคม จ.อ่างทอง

นางสาวสนัญญา ลินธุสนธิชาติ

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติ

สมเด็จพระศรีนครินทร์ (สมุทรสาคร)

นายณัชพล ศิริสวัสดิ์

โรงเรียนเซนต์คาเบรียล

นายกฤษณรักษ์ เล็กทรงเจริญ

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา

นางสาวจิตตาดา อัศวกิตติพร

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา

นายอภัย บัญญามัง

โรงเรียนทวิธาภิเศก

ด.ญ.บงกช นำล้ำเลิศ

ด.ญ.อมรรา ศรีพิพัฒน์

นายสุภากร อินทรปาน

นางสาวสุลลิตี ชัยศรี

นางสาวเบญจพร โพธิ์ท่า

ด.ญ.วิไลพร โสမ်ชัย

นางสาวสุภาภรณ์ แก้วทินกร

นางสาวสุชาดา ทรัพย์ประเสริฐ

นางสาวสุดาวรรณ พลอยงาม

นางสาวทิพวัลย์ ตันกลีกิจ

นายพงศ์ศักดิ์ ประเสริฐสังข์

นางสาวปริญญภรณ์ สว่างสมวงศ์

ด.ญ.พิชญา ตุลยาเดชานนท์

นางสาวนวิณ มงคลธรรมากุล

นางสาวศิรดา พิสุทธิพัฒนา

นางสาววรรณภรณ์ ทองกล้า

นางสาวเสาวณี ศิริชนเจริญ

นางสาวพรพิมล เปลี่ยนใจ

นางสาวปรีชญา ลินประเสริฐ

นางสาวอรจิรา อิ่มพิทักษ์

นายทีมะ เสาวพฤกษ์

นางสาวนาตยา ทองถนอม

ด.ญ.ชลลดา ลีลาบุรณศักดิ์

ด.ญ.อภิญญา ศรีขวัญทอง

นางสาวเยาวลักษณ์ แสงภักดี

โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลาภิรักษ์

โรงเรียนนานาชาติใหม่แห่งประเทศไทย

โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ จ.นครปฐม

โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ จ.นครปฐม

โรงเรียนบางหัวเสือบุญแจ่ม เนียมนิล

จ.สมุทรปราการ

โรงเรียนบางหัวเสือบุญแจ่ม เนียมนิล

จ.สมุทรปราการ

โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนโพธิ์ทอง (จินตามณี) จ.อ่างทอง

โรงเรียนโพรงมะเดื่อวิทยาคม จ.นครปฐม

โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน

จ.นครปฐม

โรงเรียนมัธยมวัดตุลิตาราม

โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

โรงเรียนราชินี

โรงเรียนราชินี

โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม

โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม

โรงเรียนวัดปากน้ำวิทยาคม

โรงเรียนสตรีวิทยา

โรงเรียนสตรีวิทยา

โรงเรียนสถานศึกษานานาชาติ

โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย จ.สมุทรสาคร

โรงเรียนสายปัญญา

โรงเรียนสายปัญญา

โรงเรียนสายปัญญา

นางสาวศิราภรณ์ ศรีศักดิ์ดา

นางสาวสุนิสา วรรณการพินิจ

นางสาวอิงอร มั่งคั่ง

นางสาวกชพร จิตต์ภักดี

นางสาวญาดานุช เอี่ยมสวรรค์

นางสาวอัจฉริยา ยางนอก

นายณัฐพล มาลัย

นายเอกพันธ์ เนตรจรัสแสง

นายวริชณ์ นัทธิกุล

นายเกียรติ สุขชุม

โรงเรียนสายปัญญา

โรงเรียนสายปัญญา

โรงเรียนสายปัญญา

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จ.ชลบุรี

โรงเรียนอ่าทองบ่ทมโรจน์ จ.อ่าทอง

ระดับอาชีวศึกษา

นางสาวชิตชนก คูเจริญไพศาล

นางสาวกาญจนา จันทอง

นางสาวชลลพา ซาลิมุกข์

นางสาวพจนา ปวงประซัง

นางสาวพวงทอง อินจิตร

โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน

โรงเรียนเทคนิคดอนเมือง

โรงเรียนวิมลพาณิชยการ ศรีયા่น

โรงเรียนวิมลพาณิชยการ ศรีયા่น

โรงเรียนวิมลพาณิชยการ ศรีયા่น

ระดับอุดมศึกษา

นางสาวปมาภรณ์ ศิริมงคลพิสิฐกุล

นายปรัชญ์ บุญพรประเสริฐ

นางสาวปัทมาภรณ์ รัชวัฒน์นะ

นางสาววรรณวิสา ดวงศรี

นางสาวเสาวลักษณ์ จันทร์ชีวิน

นางสาววิสา เดชจิรัฐกาล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยศิลปากร

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จ.สงขลา

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

นักเรียนทุนที่เลือกศึกษาต่อ

ประเทศออสเตรเลีย

นักเรียนทุนที่เลือกศึกษาต่อประเทศญี่ปุ่น

ที่ปรึกษา

ดร. อรุณ จันทวานิช

เลขาธิการสภาการศึกษา

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

ผู้สรุปสาระสำคัญจากการสัมมนา

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

นาง โสภณา ตาแก้ว

นักวิชาการศึกษา 8ว.

ผู้สรุปข้อคิดเห็นของเด็กและเยาวชนจากการสัมมนา

นางสาวช่อบุญ จิราอนุภาพ

นักวิชาการศึกษา 5

ผู้เรียบเรียงรายงาน

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

นางสุรางค์ โพธิ์พุกษาวงศ์

ผู้อำนวยการสำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

ผู้ดำเนินการจัดและประสานการสัมมนา

นางเพ็ญพรรณ จิตตะเสนีย์

หัวหน้ากลุ่มเลขาธิการสภาการศึกษา

นางโชติกา วรรณบุรี

นักวิชาการศึกษา 6ว.

นางนันทิชา แจ่มนุราช

นักวิชาการศึกษา 6ว.

นางณิชกมล ดวงมาลัย

นักวิชาการศึกษา 6ว.

นางสาวช่อบุญ จิราอนุภาพ

นักวิชาการศึกษา 5

ผู้จัดทำต้นฉบับและประสานการจัดพิมพ์

นางสาวช่อบุญ จิราอนุภาพ

นักวิชาการศึกษา 5